

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

«Τι ομοιοκαταληκτεί με το σαββατοκύριακο? Το Prosecco! Εύθυμες ιστορίες»

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ ΗΛΙΑΝΑ (Ξ2018029)

ΜΕΛΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ

ΑΛΑΤΖΑ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ – Α' ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΔΑ (Καθηγήτρια)

ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ – Β' ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ (Καθηγητής)

Κέρκυρα, Σεπτέμβριος 2024

Τίτλος: «Τι ομοιοκαταληκτεί με το σαββατοκύριακο? Το Prosecco! Εύθυμες ιστορίες».

Υπεύθυνη Δήλωση

Η συγγραφέας **ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ ΗΛΙΑΝΑ** βεβαιώνει ότι το περιεχόμενο του παρόντος έργου είναι αποτέλεσμα προσωπικής εργασίας και ότι έχει γίνει η κατάλληλη αναφορά σε εργασία τρίτων, όπου κάτι τέτοιο ήταν απαραίτητο, σύμφωνα με τους κανόνες της ακαδημαϊκής δεοντολογίας. Οι εν λόγω εργασίες χρησιμοποιήθηκαν μόνο για εκπαιδευτικούς λόγους και δεν πρόκειται να δημοσιευθούν.

Περιεχόμενα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: περί τίνος πρόκειται	5
ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΕΙΜΕΝΑ	6
<i>Lerne lachen ohne zu weinen</i>	6
<i>Mondscheintarif</i>	10
<i>Ein Mann</i>	13
<i>Spiel's nicht noch einmal, Sam!</i>	17
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ	19
ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ	32
<i>ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ</i>	32
<i>ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ</i>	34
<i>Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ</i>	36
<i>ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ</i>	39
<i>ΚΑΤΑΠΙΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΔΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ: ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ</i>	41
<i>ΚΟΙΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ</i>	42
<i>ΚΟΙΝΗ ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ</i>	42
<i>ΘΕΩΡΙΑ NORD</i>	43
<i>ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΝΔΟΓΛΩΣΣΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΩΓΛΩΣΣΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ</i>	44
<i>ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ</i>	53
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	54
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ-ΙΣΤΟΓΡΑΦΙΑ	55
<i>ΕΛΛΗΝΟΦΩΝΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ</i>	55
<i>ΞΕΝΟΦΩΝΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ</i>	56
<i>ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΛΕΞΙΚΑ</i>	60

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: περί τίνος πρόκειται

Η παρούσα πτυχιακή εργασία, η οποία συντάχθηκε σύμφωνα με τις οδηγίες και τους κανονισμούς του Τμήματος Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας (ΤΞΓΜΔ) του Ιονίου Πανεπιστημίου, σηματοδοτεί το τέλος των σπουδών μου στο ΤΞΓΜΔ, ενώ παράλληλα αποτελεί την τελευταία μεταφραστική μου πρόβα σε προπτυχιακό επίπεδο, με σκοπό να αποδείξει τις μεταφραστικές ικανότητες, γνώσεις και εμπειρίες που αποκτήθηκαν κατά τη διάρκεια της φοίτησής μου στο ΤΞΓΜΔ, πριν την έξοδό μου στην αγορά εργασίας ενός ιδιαίτερου κλάδου, όπως αυτός της μετάφρασης. Στην προκειμένη περίπτωση, η πτυχιακή εργασία αφορά την ευθεία μετάφραση και τον σχολιασμό ενός κειμένου λογοτεχνικής φύσεως, από τα γερμανικά προς τα ελληνικά. Ως κείμενο-πηγή της εργασίας χρησιμοποιήθηκαν διάφορα αποσπάσματα από το βιβλίο «Was reimt sich auf Wochenende? Prosecco! Heitere Geschichten», από Norah Paehl, Copperanth.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Immer wenn wir lachen, stirbt irgendwo ein Problem

Lea Streisand

Lerne lachen ohne zu weinen

Die Ratten am Paul-Linke-Ufer rennen nach rechts. Vom Wasserweg über den Weg zu den Mülleimern. Die Tiere sind groß wie Meerschweinchen und zahlreich wie Fruchtfliegen über dem Biomüll.

»Is ja eklig«, sagt Kathi.

Wir suchen ein ruhiges Plätzchen zum Reden. Es ist Samstagabend. In den ganzen Sofabars in der Weserstraße waren zu viele zu junge zu fröhliche Menschen für uns. Wir haben unser Bier im Späti gekauft. Jetzt suchen wir eine Bank. Zum Sitzen, nicht zum Abheben. Wir finden ein rattenloses Rondell, das neben einem geschlossenen Kiosk um einen Baum herum gebaut ist. Ein Kaugummiautomat steht im Gebüsch. Wie ein tapferer kleiner Zinnsoldat.

Kathi geht es gar nicht gut, deshalb haben wir auch Zigaretten gekauft. Und ein Feuerzeug. Eigentlich hat sie vor drei Monaten aufgehört, aber das hier ist ein Notfall.

»**Alle** sind schwanger, Lea, alle!«, sagt Kathi und pustet den Rauch in die **Luft**.

»Ja«, sage ich und nicke weise.

»Alle haben sie Kinder und sind verheiratet und sitzen da in ihren schönen Wohnungen und reden über Stilldemenz und Kitaplätze. Und dann gucken sie mich

an und fragen: »Und, Kathi, wie läuft's bei dir so?«, und ich sag: »Och, na ja, ich komm im Fitnessstudio nicht so richtig voran.«

Tränen kullern über die hübschen Wangen meiner Freundin. Kathis Vollpfosten von Exfreund hat es vor kurzem geschafft, die Beziehung mit ihrer vollen Kanone gegen die Wand zu donnern. Außerdem hasst sie ihren Job, und sie muss aus ihrer Wohnung raus. Alles Kacke, deine Kathi, sozusagen.

Gleich weine ich mit, denke ich und nehme sie in den Arm. Irgendwie hat gerade die ganze Welt Liebeskummer. Jeder Zweite wurde gerade verlassen. Die andere Hälfte ist im Begriff, sich zu trennen. Und der Rest ist auch nur einsam und unglücklich.

Dabei ist doch Frühling! Die Sonne scheint, die Vöglein piepen lauter von Tag zu Tag. Und doch sickern Nacht für Nacht Bäche aus Rotz und Wasser in die Kopfkissen der Hauptstädter. Und in die Pullover ihrer Freundinnen.

Ein kleiner Wasserfleck hat sich auf meiner Schulter gebildet.

»'tschuldigung«, schnieft Kathi und versucht, ihn wegzuwischen.

»Is egal«, sage ich und reiche ihr ein neues Taschentuch.

»Danke«, näselt sie, um übergangslos hinzuzufügen:

»Er ist so ein Arschloch!«

»Ja«, sage ich.

Die beiden wollten zusammenziehen, Kinder kriegen. Das volle Programm. Und dann hat er Schluss gemacht. Per WhatsApp! Definitiv ein neuer Rekord auf der Scheiße-sein Skala. Sie hatten sich gestritten. Wegen irgendwas. Sie schrieb: »Wenn du nicht mitmachst, dann hat das alles keinen Sinn!« Und er antwortete:

»Dann lassen wir's eben bleiben. Ich komm auch gut alleine klar.« Trottel!

Meine Freundin Kathi ist eine sehr stolze Persönlichkeit. Die lässt sich so etwas nicht bieten. Würde mein Freund zu mir so was sagen, wäre ich vielleicht drei Tage beleidigt, höchstens vier. Mir fehlt da einfach irgendein Nachtragend-sein-Hormon. Man könnte es auch Mangel an Charakter nennen. Davon abgesehen würde mein

Freund so was nie zu mir sagen. Es ist schon fast peinlich, wie gut wir uns verstehen bei dem ganzen Unglück um uns rum.

Mein Exfreund war von der gleichen Sorte wie der von Kathi. Typ großer kleiner Junge. Die Beziehung war wie eine Himbeere. Sehr süß am Anfang und im

Verlauf dann irgendwann trocken, eingeschrumpelt und ein bisschen verfault. Der Exfreund und ich sind trotz dem noch befreundet. Wir haben einander fünf Jahre unseres Lebens geschenkt, die schmeißt man nicht so einfach weg. Für Kathi käme so was nicht infrage. Sie ist eine stolze Frau. Eine Schlusstrichlerin.

»Ich bin ja nur froh, dass ich Heuschnupfen habe«, sagt Kathi und schnaubt geräuschvoll. „Kann ich immer die Birkenpolle vorschieben, wenn jemand fragt, warum ich schon wieder so scheiße aussehe. « Sie hat sich jetzt eine Kühlmaske angeschafft. Weil die Tränensäcke nicht mehr anschwellen wollten. Und wasserfesten Mascara.

»Ich bin so nah am Wasser grade, neulich hab ich sogar beim Fer nsehen geheult.«

»Chick flicks?«, frage ich. Wenn es mir schlecht geht, laufen bei uns zu Hause immer sämtliche Jane-Austen- Verfilmungen in Dauerschleife, inklusive *Bridget Jones*. Oder Harry Potter.

»Nee!«, sagt Kathi. »Tierparkfilme!«

»Was?«, rufe ich und spucke ein bisschen Bier auf den Gehsteig.

»Mir tat schon das Rehkitz so leid, das von seinen Geschwistern geschubst wurde«, erzählt Kathi. »Als dann das Nashorn kam, dem sie Frau und Kind nahmen ... «

Sie winkt ab. Es ist schlimmer, als ich dachte.

» Ich kann auch nicht mehr U-Bahn fahren«, erzählt sie weiter. »Sobald jemand nur traurig guckt, möchte ich ihm um den Hals fallen und rufen: ›Ich versteh dich. Mir geht's auch nich gut.«

»Das kenn ich aber auch ohne Liebeskummer«, erwidere ich.

»Wenn du dich ma so richtig runterbringen willst«, schlägt Kathi vor, »musste mal U8 fahren.«

»Au ja!«, rufe ich. »Die Selbstmörderbahn! Von Wedding nach Neukölln und zurück. Ein Panoptikum der Alten, Kranken und Unglücklichen.«

»Irgendjemand heult immer«, sagt Kathi. »Und irgend wer macht immer grad am Telefon Schluss.«

»Ja!«, jubele ich. »Und einer hat immer grad was aufs Maul gekriegt.« Jetzt laufen mir die Tränen über die Wangen, weil ich so lachen muss.

Drei Jungs kommen vorbei. Ihre Hosen hängen so tief unter ihren nicht vorhandenen Ärschen, dass es an ein physikalisches und orthopädisches Wunder grenzt, dass die Träger sich nicht auf die Fresse packen.

Kathi schluchzt schon wieder.

»Warum is denn alles so scheiße, Lea?«, wimmert sie.

»Ach, Kathilein!«, sage ich.

Die Jungs gucken sich um, sehen den Kaugummiautomaten, mustern uns kurz, dann zücken sie ihre Filzstifte und kritzeln ihre Tags auf den kleinen roten Kasten.

»Wir sind von na UdK«, sagen sie zu uns. »Wir machen hier'n Kunstprojekt.«

Kathi schnieft. Die Jungs beenden ihr Kunstprojekt, dann schmeißen sie ihr Kleingeld zusammen und werfen es in den Automaten.

»Geil!«, sagt der eine und hält eine kleine Kugel in die Höhe. »Kaugummi aus'n Achtzjan!«

»Kannste zerbröseln und rauchen«, schlägt der andere vor, während er sich ins Gebüsch erleichtert. Hoffentlich pinkelt er ein paar Ratten auf den Kopp!

»Quatsch, Mann!«, sagt der Erste. »Ditt vaticken wa im Berghain als neue Designerdroge!«

Der Dritte fummelt ein bisschen an dem Automaten, dann tritt er dagegen und heult triumphierend auf.

»Ey, 'ne große!«, ruft er. »Is bestimmt 'ne Kette drin!« Kathi lacht, hält kurz inne und bricht dann wieder in Tränen aus.

»Kathilein«, sage ich und wiege sie im Arm.

Plötzlich stehen die Jungs vor uns. Sie halten uns die Kaugummikugeln hin und grinsen niedlich.

»Is der neue heiße Scheiß!«, sagt der eine.

»Hilft gegen allet!«, sagt der andere.

Der Dritte gibt Kathi die Kette. »Is echt Silber!«, sagt er.

»Danke schön«, krächzt Kathi und weiß nicht mehr, ob sie lachen oder weinen soll. Macht sie halt beides.

Ildikö non Küithy

Mondscheintarif

17:12

Der Fuß ist eine weitgehend unerschlossene weibliche Problemzone. Ein Satz, wie in Stein gemeißelt.

Der Fuß ist eine weitgehend unerschlossene weibliche Problemzone.

So könnte ein Artikel in einer Frauenzeitschrift anfangen. Oder in »Psychologie Heute«. Oder so. Ich heiße Cora Hübsch, ich bin dreiunddreißigdreiviertel Jahre alt und gehöre zu der Mehrheit von Frauen, die auch in fortschreitendem Alter noch kein freundschaftliches Verhältnis zu ihren Füßen aufgebaut haben. Meine Zehen sind krumm wie die Zähne im Mund eines Schuljungen, der sich beharrlich weigert, eine Zahnspange zu tragen. In meiner Bauch-Beine-Po-Gruppe ist eine, deren Zehen sind so kurz, als seien sie ihr in jungen Jahren von einer scharfkantigen Glasplatte guillotiniert worden. Und meine Freundin Johanna hat Füße wie andere Leute

Oberschenkel. In ihren Pumps hätten sich noch einige Zweite-Klasse-Passagiere von der Titanic retten können.

Ich versuche, mich abzulenken. Betrachte angestrengt den Haufen Zehen an meinem Körperende, um nicht über Schlimmeres nachdenken zu müssen.

Darüber zum Beispiel, dass heute Samstag ist. Schlimmer noch, es ist schon fast Samstagabend. Wann beginnt eigentlich der Abend? Gesetzt den Fall, jemand sagt:

»Ich rufe dich Samstagabend an.« Was genau meint er dann damit? Heißt das: »Ich rufe dich um 18 Uhr an, um dich zu fragen, ob ich dich um 20 Uhr 30 abholen und zum teuersten Italiener der Stadt ausführen darf?« Oder heißt das: »Ich klinge gegen 23 Uhr mal durch, um anzutesten, ob du eine vereinsamte Mittdreißigerin bist, die am Samstagabend nichts Besseres vorhat, als auf den Anruf eines smarten Typen, wie ich es bin, zu warten, der sich einmal aus Langeweile dazu hat hinreißen lassen, mit dir ins Bett zu gehen? «

Der Fuß ist eine weitgehend unerschlossene weibliche Problemzone.

Nein, es hilft nichts. Die krummen Gesellen da unten können nicht länger für meine Minderwertigkeitskomplexe geradestehen. Ich heiße Cora Hübsch, bin drei- unddreißigdreiviertel und gehöre zu der Mehrheit von Frauen, die sich auch in fortschreitendem Alter hauptsächlich mit einer Problemzone rumschlägt.

Freundinnen, lasst es uns so sagen, wie es ist: Die aller- aller-aller schlimmste weibliche Problemzone heißt: Mann.

17:17

Ist es jetzt wirklich schon bald halb sechs? Gute Güte! Warum ruft der denn nicht an? Warum gibt es Dinge im Leben einer Frau, die sich niemals ändern? Die Frage, ob man nach einmal Sex bereits Anspruch auf eine Samstagabendverabredung hat, wurde bisher nicht hinreichend geklärt.

Jemand müsste sich mal die Mühe machen, herauszufinden, wie viele Jahre ihres Lebens eine Frau damit verbringt, auf Anrufe von Männern zu warten. Bestimmt fünf.

Oder zehn. Und dabei wird sie immer älter. Sie runzelt die Stirn, und das hinterlässt eine hässliche Falte über der Nasenwurzel. Sie isst mehrere Tonnen weiße Schokolade mit Crisp, Erdnussflips und Toastbrot mit Nutella. Sie ruiniert ihre Figur und ihre Zähne und damit jede reelle Chance auf einen Anruf am Samstagabend.

Muss aufhören, mein Selbstbewusstsein mit negativen Gedanken zu unterminieren.

»Ich bin attraktiv. Ich bin eine begehrte Frau. Ich bin schön. Ich bin eine begehrte Frau. Ich bin ...« Telefon!

Na bitte, es klappt doch.

17:22

Das war Johanna, die wissen wollte, ob er schon angerufen hat. Johanna sagt, dass der grundlegende Unterschied zwischen Männern und Frauen nicht, wie gemeinhin angenommen, darin besteht, dass Männer den Innenraum ihrer Autos sauber und sämtliche ›Stirb langsam‹-Filme für kulturell wertvoll halten.

Der wichtigste Unterschied zwischen Männern und Frauen ist, sagt Jo, dass Männer nicht auf die Anrufe von Frauen warten. Statt zu warten, tun Männer was anderes. Schauen ›ran‹, entwickeln ein Mittel gegen AIDS, verabreden sich mit einer Blondine, lesen die Aktienkurse in der ›FAZ‹, machen Muskelaufbautraining. Oder so 'n Zeug. Und das Wichtigste daran ist: Sie tun es nicht, um sich vom Warten abzulenken. Sondern sie tun es, weil sie es tun wollen. Sie vergessen dabei, dass sie eigentlich warten. Deswegen sind Männer nie beim ersten Klingeln am Telefon und klingen immer so, als hätte man sie bei etwas gestört.

Ich musste kurz nachdenken, um zu begreifen, was das bedeutete.

»Das heißt ja«, sagte ich schließlich, und es war, als hätte mir jemand nach jahrzehntelanger Blindheit die Augen geöffnet, » das heißt ja, dass all die Stunden, die wir damit verbracht haben, Männer nicht zurückzurufen, umsonst waren. Die Tage, an denen wir uns nur durch übermäßigen Konsum von Choco- Crossies und Meg-Ryan-Videos davon abhalten konnten, ihn gleich am nächsten Tag wiederzusehen. Für die Katz! Was haben wir gelitten, um sie leiden zu lassen. Wir dach ten, sie

würden warten — und in Wahrheit waren sie vielleicht nicht einmal zu Hause, um zu bemerken, dass wir nicht anrufen!?! «

»Du hast es erfasst, Cora. Du kannst einen Mann nicht warten lassen. Und wenn du mich fragst, es ist höchste Zeit, dass du deine Zeit mit etwas Sinnvollerem verbringst, als zu hoffen, dass Herr Hofmann sich bequemt, deine Nummer zu wählen.«

Sie hat ja so recht. Werde jetzt sofort aufhören zu warten und stattdessen etwas Sinnvolles tun.

Ich könnte

- a) meine Steuererklärung machen,
- b) meine Steuererklärung vom vorletzten Jahr oder
- c) den herrlichen Sommerabend nutzen, um den Weihnachtsbaum vom Balkon zu holen und im nahe gelegenen Park zu entsorgen.

Ich werde bei einem Glas Weißwein in Ruhe darüber nachdenken.

Doris Dörrie

Ein Mann

Seit in einer Zeitschrift stand, dass die Chancen, von einer Atombombe getroffen zu werden, größer sind, als als Frau über dreißig in New York einen Mann zu finden, sehe ich Panik in den Gesichtern meiner amerikanischen Freundinnen. Die Wahrscheinlichkeit, heutzutage von einer Atombombe getroffen zu werden, ist doch ziemlich hoch, versuche ich sie zu beruhigen, dann kann es mit den Männern auch nicht so schlimm sein. Ja in Europa vielleicht, erwidern sie, aber nicht hier in Amerika. Da ich dreiunddreißig bin, seit fünf Jahren in New York lebe und nicht vorhabe, wegen der größeren Bombenbedrohung und der damit statistisch besseren

Chancen, sich einen Mann zu angeln, nach Deutschland zurückzukehren, fange auch ich an, mir ernsthaft Gedanken zu machen.

Vor drei Jahren habe ich mich von Johannes getrennt. Ihm fehlte in Amerika deutsches Bier und Labskaus — er nannte es Kultur —, und er ging zurück nach Hamburg. Seit diesem blöden Artikel denke ich oft an ihn. Er hat in Deutschland als Modefotograf Karriere gemacht. Nach unserer Trennung bin ich manchmal ins ›Bremenhaus‹ in der 86. Straße gegangen und habe die deutschen Frauenzeitschriften durchgeblättert, glühend vor Eifersucht habe ich in den Blicken der Mannequins ihre Flirts mit ihrem Fotografen, mit

Johannes, entdeckt. Heute finde ich seinen klein gedruckten Namen unter der neuen Badekollektion in der ›Brigitte‹. Die Mannequins sehen eher gelangweilt aus. Nein, es war doch kein Fehler, dass ich ihn habe gehen lassen. Aber damals, vor drei Jahren, wusste ich noch nichts über den Zusammenhang von Atombomben, Männern und Frauen über dreißig.

Bei der Käseverkäuferin im ›Bremenhaus‹ kaufe ich wie früher ein Stück Tilsiter, weil ich sie so gerne englisch mit sächsischem Akzent sprechen höre. Über der Theke steht QUARK TODAY.

Der Tilsiter stinkt in meiner Handtasche vor sich hin, ich sitze in der ›Kleinen Konditorei‹, stochere in einem Stück Schwarzwälder Kirschtorte und frage mich, ob ich a) wirklich geglaubt habe, ausgerechnet hier auf einen passenden Mann zu treffen, und ob ich b) wirklich einen Mann will. Je länger ich den alten Damen mit blau gefärbten Haaren um mich herum zusehe, wie sie energisch ihre Linzer Torten und Sahnestückchen in sich hineinschaufeln und sich übers Wetter und die Gesundheit beschweren, umso mehr beneide ich sie. Sie haben ihre Männer überlebt, ich aber werde nie mehr einen finden.

Eigentlich hat mir seit Johannes ein Mann nicht wirklich gefehlt. Manchmal, wenn ich das Gefühl hatte, ein bisschen Sex würde mir guttun, meiner Kreativität und meiner Haut, hatte ich kurze Affären, aber seit man sich das nicht mehr leisten kann, habe ich entdeckt, dass ein Kaufrausch in der Chanel-Boutique denselben Effekt hat. Dann zeichne ich gleich viel besser, deshalb fühle ich mich besser, und meine Haut sieht auch viel glatter aus. Es lebe Chanel.

Die Schwarzwälder Kirschtorte bereue ich bereits. Mir ist übel, ich fühle mich ungesund, triebhaft, unamerikanisch. Vor Monaten habe ich aufgehört, rotes Fleisch zu essen und Kaffee zu trinken, das Rauchen habe ich schon vor Jahren aufgegeben, ich beobachte sorgfältig meinen Cholesterinspiegel, sehe zu, dass ich nicht zu viel Natrium zu mir nehme, ich trinke keinen Alkohol, trainiere meinen Körper, bemühe mich, wie ein echter Amerikaner daran zu glauben, dass man es schaffen kann, wenn man es nur wirklich will. Seit drei Jahren gehe ich einmal in der Woche zu einer Psychotherapeutin, die mich darin bestärkt und mich für einhundertzwanzig Dollar in der Stunde eindringlich vor einer Beziehungsfalle warnt.

So habe ich Karriere gemacht. In New York. Und eine Eigentumswohnung im Village habe ich auch schon. Warum also will ich plötzlich einen Mann?

Meine Therapeutin kann ich das nach drei Jahren nicht fragen. Das sind Anfängerprobleme. Ihre ganze Mühe wäre umsonst gewesen.

Wie findet man überhaupt einen Mann? Seit der Veröffentlichung dieser grausamen Statistik sind die Frauenzeitschriften gespickt mit Tipps und Ratschlägen. Unter der Rubrik: *Nie mehr einsam: Wie aufgeweckte Cosmo -Mädchen einen Mann kennenlernen* berichten Leserinnen, wie sie es geschafft haben. (Was ist ein Cosmo-Mädchen? Bin ich eins? Ich nehme es einfach mal an.) *Penelope*, Stewardess, 28 Jahre alt, schreibt: Männer sprechen einen oft an, wenn man ein seltsames Objekt mit sich herumschleppt. Natürlich sollten Sie sich etwas aussuchen, was Sie auch wirklich interessiert, sonst könnte die Begegnung nach wenigen Sekunden beendet sein. Ich habe gute Erfahrungen mit

einem großen eisernen Kreuz gemacht. Interessant. "Penelopes Ratschlag hat nur einen Fehler: Sie ist erst 28 und hätte ihr eisernes Kreuz laut Statistik überhaupt nicht nötig gehabt. Barbara, Fernsehproduzentin, 36 Jahre alt, vertraue ich da schon eher: Schauen Sie sich genau an Ihrem Arbeitsplatz um. Der Trick ist, sich jemanden auszusuchen, der nicht schon von allen anderen Frauen angemacht wird. Natürlich sollten Sie ihn auch mögen.

Tja, Barbara, in meiner Redaktion gibt es nur den Chef, den alle anmachen, und einen winzig kleinen, buckligen Layouter mit dicker Brille. Ich mag ihn, keine Frage, aber ich bin drei Jahre jünger als Sie, liebe Barbara, und habe das (noch) nicht nötig.

Judy dagegen, Steuerberaterin, ist genau in meinem Alter, 33. Sie schreibt: Ich habe Männer häufig in Kaufhäusern kennengelernt.

Einige Abteilungen sind besonders zu empfehlen: Lederwaren, Schreibwaren und Elektroartikel. Kommen Sie nicht auf die Idee, sich in der Herrenkonfektion auf die Lauer zu legen. Jeder Mann wird annehmen, Sie suchen ein Hemd für Ihren Freund. Dasselbe gilt für Damenunterwäsche. Haushaltswaren sind gut, Männer sind da so hilflos. Es macht mich skeptisch, dass sie schreibt, sie habe »häufig« Männer auf diese Art und Weise kennengelernt, wie groß war da der Ausschuss, aber ihr Rat scheint mir einen Versuch wert.

Vier Tage lang war ich jetzt jeden Tag nach der Arbeit bei Macy's, aber in all den von Judy so warm empfohlenen Abteilungen habe ich keinen einzigen Mann entdecken können, nur Frauen. Ich habe den Verdacht, sie sind alle aus demselben Grund hier wie ich. Wir umschleichen uns wie Katzen, beobachten uns, wie wir Brieftaschen und Koffer befühlen, Mixer und Toaster ausprobieren, uns stundenlang Schreibmaschinen vorführen lassen, fast nie etwas kaufen, und wenn, dann nur zur Tarnung. Unruhig flattern unsere Blicke über die Regale, wir mustern uns feindselig und versuchen gegenseitig unser Alter zu schätzen. Wie weit über dreißig?

Aber heute bei Bloomingdale's, vielleicht stand mein Horoskop günstig, war ich plötzlich ganz allein in der Lederwarenabteilung, und ein Mann um die vierzig tauchte hinter einem Schweinslederkoffer auf wie ein Deus ex Machina. Ein Mann mit dichtem, hellbraunem Haar, gutausschend, vielleicht eine Spur zu seriös für meinen Geschmack, aber ich kann mir solche Mäkeleien ja nicht mehr leisten in meinem Alter. Er stand also vor den Koffern, ließ sie auf- und zuschnappen, ich robbte mich langsam und so unauffällig wie möglich über die Portemonnaies und die Damenhandtaschen näher, bis ich fast direkt neben ihm stand, da hörte ich ihn zum Verkäufer sagen, er suche einen möglichst eleganten Flugkoffer, er sei geschäftlich sehr viel unterwegs und müsse meist direkt vom Flughafen in eine Sitzung. Mir sank augenblicklich das Herz. Was nützt mir ein Mann, in dessen Jackentaschen ich unweigerlich irgendwann die Telefonnummer von Monique aus Paris oder Gabi aus Stuttgart finde?

Spiel's nicht noch einmal, Sam!

Es ist vollkommen lächerlich, Menschen danach beurteilen zu wollen, welche Bücher sie im Regal stehen haben. Denn auch die besten Werke könnten nur dazu dienen, Stockflecken auf der Tapete zu verstecken. Oder den Schund, der in zweiter Reihe steht. Und so tief will und darf man ja gar nicht graben, wenn man erstmalig bei einem neuen Bekannten zu Besuch ist. Die Spielregeln unserer Gesellschaft sind eben merkwürdig: Es ist vollkommen akzeptabel, einen Fremden nach einer durchzechten Nacht noch auf einen Kaffee nach oben zu bitten, und niemand erwartet, dass er das versprochene Heißgetränk tatsächlich serviert bekommt, zumindest nicht zeitnah. Stattdessen besteht ein stilles Einverständnis darüber, dass man sich ohne Umschweife zu einem weniger stillen Zweiverständnis in den Laken suhlt. Durchwühlt man hingegen direkt nach Eintritt in die Wohnung das Bücherregal der neuen Bekanntschaft, gilt man als auffällig. Da kann man noch so süßlich säuseln: »Ich wollte halt deine Seele entdecken, bevor ich mich über deinen Körper hermache.«

Nicht nur deswegen gibt es Filme. Wenn man herausfindet, welcher der Lieblingsfilm einer Person ist, weiß man, ob es sich überhaupt lohnt, mit dieser Person zu irgendeiner Tageszeit tatsächlich mal einen Kaffee zu trinken. Natürlich sollte man dabei bedenken, dass direkte Fragen oft ehrliche Antworten provozieren. Wenn eine Frau also einem Mann die Pistole auf die Brust setzt, indem sie fragt: »Bester Film aller Zeiten, deiner Meinung nach?«, dann darf sie sich nicht über das Gegenfeuer wundern: »Rambo, die ersten drei Teile, der vierte war mir zu verkopft.« Daher empfehle ich, gerade beim ersten Kennenlernen, unauffällig ein Filmzitat in die Unterhaltung zu streuen und die Reaktion darauf genau zu beobachten. Hier gilt: nicht zu abgeschmackt, selbst wenn der eigene Lieblingsfilm Casablanca sein sollte. Viele Männer fühlen sich verunsichert, wenn man ihnen »Ich schau dir in die Augen, Kleines« zuraunt. Da hilft es auch nicht, wenn man sich als Kennerin des Originaldrehbuchs hervortun will und den Gesprächspartner wissen lässt:

»Here's looking at you, kid. «Viel wirkungsvoller ist es, Zeilen aus dem Drehbuch spontan in die äußeren Geschehnisse einzuarbeiten. Lässt der Barkeeper zum Beispiel verlauten: »So, ich mache den Laden jetzt dicht, alle raus! «, und der mögliche Kandidat beantwortet diese Nachricht mit einem melancholischen Seufzen, so tröstet man idealerweise mit: »Uns bleibt immer noch Paris.« Dann wird es spannend. Wenn das Objekt der Begierde daraufhin irritiert wirkt, sich die Augen reibt und fragt: »Hä? Wann waren wir zwei denn in Paris? Du verwechselst mich, Mädchen. Oder ich dich«, dann sollte man besser nicht mit diesem Typen nach Hause fahren. Denn er lebt entweder noch bei seiner Mutter oder zusammen mit seinen Betreuern. Wenn der Mann hingegen lächelt und »Ich glaube, das ist der Beginn einer wunderbaren Freundschaft« murmelt, kann man davon ausgehen, dass er zu seinem Wort steht. Allerdings wird sich auch die weitere Abendgestaltung eher unaufgeregt entwickeln. Immerhin hat man auf diese Weise jemanden gefunden, der immer Kaffee da hat, egal wann man bei ihm auftaucht. Ein Kerl, der dem Barkeeper hingegen einen Zwanziger zusteckt und von diesem fordert: »Spiel's noch einmal, Sam!«, hat Stil. Um nicht zu sagen: eine gewisse Routine, was das Abschleppen von Frauen angeht, die übersichtliche Bedürfnisse haben. Wer aber mehr vom Leben will und nicht auf elende Machos steht, sollte den eigenen Filmgeschmack infrage stellen: Casablanca ist ein Klassiker, klar. Aber der einzige Hoffnungsschimmer, der im gesamten Film erstrahlt, ist der Moment, in dem sämtliche Gäste der Bar in die Marseillaise einstimmen. Der Rest ist Wehmut und Wermut. Am Ende opfert Rick seine Liebe für die gute Sache, und obwohl Victor László ein noch besserer Mann ist, hasst man ihn. Das ist kein Material, um die zarten Knospen einer frischen Romanze sprießen zu lassen.

Natürlich sollte auch niemand so verzweifelt wirken, wie er wirklich ist. Weder Männlein noch Weiblein mögen sich dazu hinreißen lassen, mit einer Perserkatze im Arm eine schummrige Gaststätte aufzusuchen und eine wildfremde Person mit den Worten zu begrüßen: »Ich will Ihnen ein Angebot machen, das Sie nicht ablehnen können.« Und wer doch wider besseres Wissen oder mangels anderer Angebote darauf einsteigen sollte, darf sich nicht wundern, wenn er am nächsten Morgen mit einem Pferdeschädel aufwacht. Wer nur ein Abenteuer sucht, sollte dieses leichtfüßig angehen. Wenn man sich schon in einer Hafenkneipe herumtreibt und jemanden

erspäht, der auch nur ein kleines bisschen wie Captain Jack Sparrow aussieht, kann man auch direkt zackig vorstellig werden: »Sie sind der schlechteste Pirat, von dem ich je gehört habe!« Und sollte der Angesprochene nicht antworten:

»Aber Sie haben von mir gehört!«, dann ist er zwar äußerlich Johnny, aber innerlich ein Depp. Ob man mit dem noch das Schiff zum Schaukeln bringen will oder lieber direkt die Segel streicht, bleibt Geschmackssache.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Κάθε φορά που γελάμε, κάπου λύνεται ένα πρόβλημα

Lea Streisand

Μάθε να γελάς χωρίς να κλαις

Οι αρουραίοι στον δρόμο Paul-Lincke-Ufer τρέχουν προς τα δεξιά. Από το κανάλι πάνω στον δρόμο προς τους κάδους. Τα ζώα είναι μεγάλα σαν ινδικά χοιρίδια και πολυάριθμα σαν φρουτόμυγες πάνω σε βιοχημικά απορρίμματα.

«Αυτό είναι αηδιαστικό», λέει η Κάθι.

Ψάχνουμε ένα ήσυχο μέρος να μιλήσουμε. Είναι Σαββατόβραδο. Υπάρχουν πάρα πολλοί, πολύ νέοι, πολύ χαρούμενοι άνθρωποι για εμάς, καθισμένοι σε όλα τα μπαρ με καναπέδες στην οδό Weserstraße. Αγοράσαμε τις μπύρες μας από ένα 24ωρο παντοπωλείο. Τώρα ψάχνουμε ένα παγκάκι. Για να κάτσουμε, όχι να σηκωθούμε. Βρίσκουμε ένα κυκλικό παγκάκι χωρίς αρουραίους, χτισμένο δίπλα σε ένα κλειστό

περίπτερο γύρω από έναν κορμό δέντρου. Ένα μηχανήμα με τσίχλες βρίσκεται στους θάμνους. Σαν ένα γενναίο μικρό μολυβένιο στρατιωτάκι.

Η Κάθι δεν είναι καθόλου καλά, γι' αυτό αγοράσαμε τσιγάρα. Κι έναν αναπτήρα. Βασικά το έχει κόψει εδώ και τρεις μήνες, αλλά το σημερινό το έχει ανάγκη.

«Όλες είναι έγκυες, Λία, όλες!», λέει η Κάθι και φυσάει τον καπνό στον αέρα.

«Ναι», λέω και κουνώ το κεφάλι μου.

«Όλες έχουν παιδιά και είναι παντρεμένες και κάθονται στα ωραία τους διαμερίσματα και μιλάνε για μητρική αμνησία κατά τη διάρκεια του θηλασμού και παιδικούς σταθμούς. Και μετά με κοιτάνε και με ρωτάνε: «Λοιπόν, Κάθι, πώς πάνε τα πράγματα με σένα;», κι απαντώ: «Εεε, καλά, δεν βλέπω και τόση πρόοδο με το γυμναστήριο».

Δάκρυα κυλούν στα όμορφα μάγουλα της φίλης μου. Ο βλάκας πρώην της Κάθι κατάφερε πρόσφατα να “κάνει στάχτη” την σχέση τους. Επίσης, μισεί την δουλειά της και πρέπει να φύγει από το σπίτι της. Με άλλα λόγια, όλα σκατά πάνε στη Κάθι.

Μου έρχεται να κλάψω κι εγώ και την παίρνω αγκαλιά. Κάπως σαν όλος ο κόσμος ξαφνικά να περνάει ερωτική απογοήτευση. Τις μισές τις παρατάνε και τις άλλες μισές τις χωρίζουν. Κι οι υπόλοιπες είναι απλώς μόνες και δυστυχισμένες.

Και είναι ακόμα άνοιξη! Ο ήλιος λάμπει, τα πουλιά κελαηδούν πιο δυνατά μέρα με τη μέρα. Αλλά και κάθε νύχτα τα μαξιλάρια των πρωτευουσιάνων 'ποτίζονται' με μύξες και δάκρυα. Και τα πουλόβερ των φίλων τους.

Τα δάκρυα σχημάτισαν έναν μικρό λεκέ στον ώμο μου.

«Συγγνώμη», λέει η Κάθι ρουφώντας την μύτη της και προσπαθεί να το καθαρίσει.

«Δεν πειράζει», λέω και της δίνω ένα καινούριο χαρτομάντηλο.

«Ευχαριστώ», λέει μπουκωμένα, προσθέτοντας:

«Είναι τόσο μαλάκας!»

«Ναι», αποκρίνομαι.

Και οι δύο ήθελαν να συγκατοικήσουν, να κάνουν παιδιά. Πλήρες πρόγραμμα. Και μετά την χώρισε. Μέσω WhatsApp! Σίγουρα ένα νέο ρεκόρ στην κλίμακα σκατένιας συμπεριφοράς. Είχαν τσακωθεί...για κάτι. Αυτή έγραψε: «Εάν δεν συμφωνείς, τότε δεν έχει νόημα!». Κι αυτός απάντησε: «Τότε ας το λήξουμε. Μια χαρά είμαι και μόνος μου». Τι βλάκας!

Η φίλη μου η Κάθι είναι ένα περήφανο άτομο. Δεν ανέχεται κάτι τέτοιο. Αν μου το έλεγε αυτό το αγόρι μου, θα με πείραζε για τρεις μέρες, το πολύ τέσσερις. Απλά μου λείπει κάποια ορμόνη κακίας. Θα μπορούσε κανείς να το θεωρήσει κι ως έλλειψη χαρακτήρα. Αν εξαιρέσουμε αυτό, το αγόρι μου δεν θα μου έλεγε ποτέ κάτι τέτοιο. Είναι σχεδόν ντροπιαστικό το πόσο καλά τα πάμε δεδομένης όλης της δυστυχίας γύρω μας.

Ο πρώην μου ήταν σαν αυτόν της Κάθι. Τύπου μικρο-μεγάλου νεαρού. Η σχέση μας ήταν σαν βατόμουρο. Πολύ γλυκό στην αρχή και στη συνέχεια ξηρό, ζαρωμένο και κάπως σάπιο. Παρόλα αυτά με τον πρώην μου παραμένουμε φίλοι. Έχουμε χαρίσει ο ένας στον άλλον πέντε χρόνια από την ζωή μας, δεν τα πετάει κανείς τόσο εύκολα. Για την Κάθι αυτό θα ήταν αδιανόητο. Είναι μια περήφανη γυναίκα. Μια γυναίκα που βάζει τελεία και παύλα σε κάτι.

«Χαίρομαι που έχω αλλεργική ρινίτιδα», λέει η Κάθι και φυσά την μύτη της θορυβωδώς. «Μπορώ πάντα να προφασίζομαι την γύρη σημύδας, όταν κάποιος με ρωτάει γιατί φαίνομαι τόσο χάλια». Αγόρασε τώρα μια μάσκα γκελ, επειδή οι σακούλες κάτω από τα μάτια δεν λένε να εξαφανιστούν. Και μια αδιάβροχη μάσκα.

«Είμαι πάντα έτοιμη να κλάψω, που τις προάλλες έκλαψα αφού έβλεπα τηλεόραση.

«Γυναικείες ταινίες;, ρωτάω. Όταν δεν είμαι καλά, στο σπίτι παίζουν διαρκώς ταινίες της Τζέιν Όστεν, συμπεριλαμβανομένης της Μπρίτζετ Τζόουνς. Ή ο Χάρι Πότερ.

«Μπα!», λέει η Κάθι. «Ντοκιμαντέρ με ζώα ζωολογικού κήπου DEFA».

«Τι;», ρωτώ και φτύνω λίγη μύρα στο πεζοδρόμιο.

«Στενοχωρήθηκα που το ζαρκάδι το έσπρωξαν τα αδέρφια του», διηγείται η Κάθι.

«Όταν ήρθε ο ρινόκερος, του πήρε την γυναίκα και το παιδί...»

Γνέφει αποδοκιμαστικά. Είναι χειρότερα απ' όσο νόμιζα.

«Δεν μπορώ ούτε μετρό να πάρω», εξηγεί στη συνέχεια. «Μόλις κάποιος φανεί λυπημένος, θέλω να πέσω στην αγκαλιά του και να πω: «Σε νιώθω. Ούτε εγώ είμαι καλά».

«Το γνωρίζω αυτό το συναίσθημα χωρίς να έχω βιώσει ερωτική απογοήτευση», αποκρίνομαι.

«Εάν θες να πέσεις ψυχολογικά, πάρε μια φορά την γραμμή U8 του μετρό», προτείνει η Κάθι.

«Βέβαια», αναφωνώ. «'Το τρένο της αυτοκτονίας'! Από το Βέντινγκ μέχρι το Νόϊκελν και πίσω. Ένα παρατηρητήριο με ηλικιωμένους, άρρωστους και δυστυχισμένους».

«Κάποιος πάντα κλαίει και κάποιος πάντα χωρίζει στο τηλέφωνο», λέει η Κάθι.

«Ναι», κραυγάζω ενθαρρυντικά. «Και ο ένας είναι λες και έφαγε μπουνιά». Τώρα δάκρυα κυλούν στα μάγουλά μου από το γέλιο.

Περνάνε τρεις νεαροί από μπροστά μας. Τα παντελόνια τους είναι τόσο χαμηλά στους ανύπαρκτους κώλους τους, που αγγίζει τα όρια ενός φυσικού θαύματος το γεγονός ότι δεν πέφτουν κάτω με τα μούτρα.

Η Κάθι συνεχίζει να κλαίει με λυγμούς.

«Γιατί πάνε όλα σκατά, Λία;», κλαψουρίζει.

«Αχ, βρε Κάθι!», λέω.

Οι νεαροί κοιτάζουν ολόγυρα, βλέπουν το μηχάνημα με τις τσίχλες, μας κοιτάνε προσεκτικά, μετά τραβάνε τους μαρκαδόρους τους και γράφουν με ορνιθοσκαλίσματα το ονόματά τους πάνω στο μικρό κόκκινο κιβώτιο.

«Είμαστε από το Πανεπιστήμιο Τεχνών», μας λένε. «Εδώ κάνουμε ένα έργο τέχνης».

Η Κάθι ρουφά την μύτη της. Όταν τελειώνουν οι νεαροί το έργο τέχνης τους, ρίχνουν μαζί τα κέρματά τους και τα βάζουν στο μηχάνημα.

«Γαμάτο», λέει ο ένας και κρατά ψηλά ένα μικρό μπαλάκι. «Μια στρογγυλή τσιγλόφουσκα από τη δεκαετία του 80!».

«Θα μπορούσες να την θρυμματίσεις και να την καπνίσεις», προτείνει ο άλλος, καθώς ξελαφρώνει στους θάμνους. Ίσως κατουράει στα κεφάλια μερικών αρουραίων!

«Βλακείες, φίλε!», λέει ο πρώτος. «Αυτό μπορεί να το πουλήσουμε στο κέντρο διασκέδασης στο Μπέργκχαϊν ως το νέο επώνυμο ναρκωτικό!».

Ο τρίτος ψηλαφίζει λίγο ακόμα το μηχανήμα, έπειτα το κλωτσάει και ουρλιάζει θριαμβευτικά.

«Ει, ένα μεγάλο», λέει αυτός. «Υπάρχει σίγουρα μια αλυσίδα μέσα!». Η Κάθι γελάει, σταματά για λίγο και μετά ξεσπά πάλι σε κλάματα.

«Βρε Κάθι μου», λέω και την παίρνω αγκαλιά.

Ξαφνικά οι νεαροί στέκονται μπροστά μας. Μας εμποδίζουν με τις τσιχλόφουσκες και χαμογελούν χαριτωμένα.

«Τελευταία λέξη της μόδας!», λέει ο ένας.

«Βοηθάει ενάντια σε όλα!», λέει ο άλλος.

Ο τρίτος δίνει την αλυσίδα στην Κάθι. «Είναι πραγματικό ασήμι», λέει.

«Ευχαριστώ πολύ», απαντά βραχνά η Κάθι και δεν ξέρει αν πρέπει να γελάσει ή να κλάψει. Γι' αυτό κάνει και τα δυο.

Ildikő non Küithy

Ταρίφα στο σεληνόφως

17:12

Το πόδι είναι σε μεγάλο βαθμό μια ανεκμετάλλευτη προβληματική γυναικεία ζώνη. Μια πρόταση, σαν χαραγμένη σε πέτρα.

Το πόδι είναι σε μεγάλο βαθμό μια ανεκμετάλλευτη προβληματική γυναικεία ζώνη.

Κάπως έτσι θα μπορούσε να ξεκινά ένα άρθρο σε ένα γυναικείο περιοδικό. Ή στο περιοδικό “Ψυχολογία Σήμερα”. Ή κάτι παρόμοιο. Ονομάζομαι Κόρα Χούμπς, είμαι 33 χρόνων και 9 μηνών και ανήκω στην πλειονότητα των γυναικών, εξίσου προχωρημένης ηλικίας γυναικών, που δεν έχουν αναπτύξει ακόμα μια φιλική σχέση με τα πόδια τους. Τα δάχτυλα του ποδιού μου είναι στραβά σαν τα δόντια στο στόμα ενός μαθητή, που αρνείται επίμονα, να φορέσει σιδεράκια. Στην ομάδα μου Κοιλιά-Πόδια-Πισινός είναι μία, της οποίας τα δάχτυλα του ποδιού της είναι τόσο μικρά, σα να τα έκοψαν στη γκιλοτίνα με μια κοφτερή πλάκα τζαμιού όταν ήταν μικρή. Και η φίλη μου η Γιοχάνα έχει πόδια, όπως οι άλλοι άνθρωποι έχουν μηρούς. Στις γόβες της θα μπορούσαν να είχαν σωθεί ακόμα και κάποιοι επιβάτες της δεύτερης θέσης στον Τιτανικό.

Προσπαθώ να αποσπάσω τη σκέψη μου. Παρατηρώ κοπιαστικά τα δάχτυλα των ποδιών μου, για να μην σκεφτώ κάτι χειρότερο.

Ότι για παράδειγμα, σήμερα είναι Σάββατο. Ακόμα χειρότερο, είναι Σαββατόβραδο. Πότε ξεκινά τέλος πάντων το βράδυ; Εάν υποθέσουμε, ότι κάποιος λέει: «Θα σου τηλεφωνήσω το Σαββατόβραδο». Τι ακριβώς εννοεί με αυτό; Σημαίνει ότι: «Θα σου τηλεφωνήσω στις 18:00, για να σε ρωτήσω, αν μπορώ να έρθω να σε πάρω στις 20:30 και να σε πάω στο πιο ακριβό εστιατόριο της πόλης;» Ή σημαίνει ότι: «Θα σου τηλεφωνήσω γύρω στις 23:00, για να τσεκάρω, αν είσαι μια μοναχική τριαντάρα, η οποία δεν έχει τίποτα καλύτερο να κάνει το Σαββατόβραδο, από το να περιμένει τηλεφώνημα από έναν έξυπνο τύπο, σαν εμένα, ο οποίος παρασύρθηκε από βαρεμάρα και κοιμήθηκε μαζί σου;»

Το πόδι είναι σε μεγάλο βαθμό μια ανεκμετάλλευτη προβληματική γυναικεία ζώνη.

Όχι, δεν βοηθά καθόλου. Τα στραβά δάχτυλα εκεί κάτω δεν μπορούν πλέον να αναλάβουν την ευθύνη για τα συμπλέγματα κατωτερότητάς μου. Ονομάζομαι Κόρα Χούμπς, είμαι 33 χρόνων και 9 μηνών και ανήκω στην πλειονότητα των γυναικών, εξίσου προχωρημένης ηλικίας γυναικών, που αντιμετωπίζουν κυρίως μια προβληματική ζώνη.

Φίλες μου, ας πούμε τα πράγματα με το όνομά τους: Η χειρότερη προβληματική ζώνη όλων λέγεται: Άνδρας.

17:17

Πήγε κιόλας σχεδόν έξι και μισή; Θεέ μου! Μα γιατί δεν τηλεφωνεί; Γιατί υπάρχουν στιγμές στη ζωή μιας γυναίκας, που δεν αλλάζουν ποτέ; Το ερώτημα αν δικαιούται κάποιος να βγει ραντεβού το Σαββατόβραδο, αφού έχει ήδη κάνει σεξ, δεν έχει διευκρινιστεί επαρκώς. Πρέπει κάποιος επιτέλους να μπει στον κόπο να βρει, πόσα χρόνια περνάει μια γυναίκα περιμένοντας τηλεφωνήματα από άνδρες. Σίγουρα πέντε ή δέκα. Και γι' αυτό γερνάει. Το μέτωπο ζαρώνει, και αφήνει μια άσχημη ρυτίδα στην ρίζα της μύτης. Τρώει πολλούς τόνους κορνφλεκς τραγανά με κομματάκια σοκολάτας, φουντούνια και ψωμί του τοστ με Nutella. Καταστρέφει τη σιλουέτα της και τα δόντια της και κάθε πιθανότητα για τηλεφώνημα το Σαββατόβραδο. Πρέπει να σταματήσω να υπονομεύω την αυτοπεποίθησή μου με αρνητικές σκέψεις. Πρέπει να σταματήσω να μειώνω την αυτοπεποίθησή μου και να σκέφτομαι αρνητικά.

«Είμαι ελκυστική. Είμαι μια ποθητή γυναίκα. Είμαι όμορφη. Είμαι μια ποθητή γυναίκα. Είμαι...»

Τηλέφωνο!

Ορίστε, πετυχαίνει.

17:22

Αυτή ήταν η Γιοχάνα , που ήθελε να μάθει, αν αυτός είχε τηλεφωνήσει. Η Γιοχάνα λέει ότι η βασική διαφορά ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες δεν είναι το ότι οι άνδρες διατηρούν καθαρό το εσωτερικό του αυτοκινήτου τους και θεωρούν πολιτιστικά πολύτιμες όλες τις ταινίες “Πολύ σκληρός για να πεθάνεις”, όπως πιστεύεται γενικά.

Η σημαντικότερη διαφορά ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες, σύμφωνα με την Τζο, είναι ότι οι άνδρες δεν περιμένουν να τους τηλεφωνήσουν οι γυναίκες. Αντί να περιμένουν, κάνουν κάτι άλλο. Βλέπουν την ταινία Ραν, αναπτύσσουν ένα φάρμακο κατά του AIDS, βγαίνουν ραντεβού με μια ξανθιά, διαβάζουν τις μετοχές χρηματιστηρίου στην εφημερίδα FAZ, κάνουν προπόνηση για ενδυνάμωση μυών. Ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Και το σημαντικότερο είναι: Δεν κάνουν τίποτα για να αποσπάσουν την προσοχή τους από την αναμονή. Αλλά το κάνουν αυτό, γιατί θέλουν να το κάνουν. Βασικά ξεχνάνε ότι περιμένουν. Γι' αυτό δεν απαντούν ποτέ στο πρώτο

κουδούνισμα του τηλεφώνου και ακούγονται πάντα, λες και τους διακόπτεις από κάτι.

Έπρεπε να σκεφτώ, για να καταλάβω, τι σημαίνει αυτό.

«Αυτό σημαίνει ναι», είπα τελικά, κι ήταν σαν μετά από δεκαετίες τύφλωσης, κάποιος να μου έδωσε ξανά το φως μου. Ότι δηλαδή, όλες οι ώρες που περάσαμε περιμένοντας τους άνδρες να μας τηλεφωνήσουν και δεν το έκαναν, ήταν μάταιες. Μέρες, κατά τις οποίες θα μπορούσαμε να είχαμε αποφύγει όχι μόνο την υπερβολική κατανάλωση δημητριακών και την επανάληψη παρακολούθησης ταινιών με τη Μέγκ Ράιαν, αλλά και να τον ξαναβλέπαμε την επόμενη μέρα. Όλα ήταν για το τίποτα! Και τι δεν ανεχτήκαμε για να υποφέρουν κι εκείνοι. Σκεφτήκαμε ότι θα περίμεναν – ενώ στην πραγματικότητα ίσως δεν ήταν καν στο σπίτι, για να προσέξουν ότι δεν τηλεφωνήσαμε!

«Το κατάλαβες, Κόρα. Δεν μπορείς να περιμένεις έναν άνδρα. Και αν με ρωτάς, είναι καιρός να σπαταλήσεις χρόνο σε κάτι πιο ουσιαστικό, παρά να ελπίζεις ότι ο κύριος Χόφμαν θα καταδεχτεί να σε πάρει τηλέφωνο».

Έχει τόσο δίκιο. Είναι καιρός πια να σταματήσω να περιμένω και αντ' αυτού να κάνω κάτι χρήσιμο.

Θα μπορούσα:

α) να κάνω την φορολογική μου δήλωση,

β) την φορολογική μου δήλωση από προπέρσινη χρονιά ή

γ) να αξιοποιήσω αυτό το υπέροχο καλοκαιρινό βράδυ για να πάρω το χριστουγεννιάτικο δέντρο από το μπαλκόνι και να το μεταφέρω στο διπλανό πάρκο.

Θα το σκεφτώ ήρεμα με ένα ποτήρι λευκό κρασί.

Doris Dörrie

Ένας άνδρας

Δεδομένου ότι σε ένα περιοδικό αναγραφόταν ότι είναι μεγαλύτερες οι πιθανότητες για μια γυναίκα άνω των τριάντα στη Νέα Υόρκη να χτυπηθεί από πυρηνική βόμβα παρά να βρει άντρα, βλέπω τον πανικό στο πρόσωπο των φιλενάδων μου από τότε που βγήκε το περιοδικό αυτό. Η πιθανότητα, να χτυπηθεί κανείς από μια πυρηνική βόμβα σήμερα είναι αρκετά υψηλή, γι' αυτό προσπαθώ να τις καθησυχάσω, διότι δεν μπορεί να είναι τόσο άσχημα ούτε με τους άνδρες. Ναι, στην Ευρώπη ίσως, λένε, αλλά όχι εδώ στην Αμερική.. Δεδομένου ότι είμαι τριαντατριών χρονών, κι εδώ και πέντε χρόνια που μένω στη Νέα Υόρκη δεν σκοπεύω να γυρίσω στην Γερμανία, παρά της μεγάλης απειλής βόμβας και των στατιστικών για καλύτερες ευκαιρίες να τυλίξεις έναν άνδρα, αρχίζω και το σκέφτομαι σοβαρά. Πριν τρία χρόνια χώρισα με τον Γιοχάνες. Στην Αμερική του έλειπε η γερμανική μπύρα και το παραδοσιακό πιάτο Labskaus (αλατισμένο κρέας με πατάτες και κρεμμύδια) – το ονόμαζε κουλτούρα – και επέστρεψε στο Αμβούργο. Λόγω αυτού του ανόητου άρθρου τον σκέφτομαι συχνά. Στη Γερμανία έκανε καριέρα ως φωτογράφος μοντέλων. Μετά τον χωρισμό μας πήγαινα μερικές φορές στο Bremenhaus στην 86^η οδό και ξεφύλλιζα τα γερμανικά γυναικεία περιοδικά, φλεγόμενη από ζήλια που παρατηρούσα τα μοντέλα να φλερτάρουν με τον φωτογράφο τους, δηλαδή με τον Γιοχάνες. Σήμερα, βρίσκω το όνομά του με μικρά γράμματα κάτω από το γυναικείο περιοδικό "Brigitte". Τα μοντέλα φαίνονται βαριεστημένα. Όχι, δεν ήταν λάθος, που τον παράτησα. Αλλά τότε, πριν από τρία χρόνια, δεν ήξερα τίποτα για την σχέση ατομικών βομβών, ανδρών και γυναικών άνω των τριάντα. Από την πωλήτρια τυριού, αγόρασα νωρίτερα ένα κομμάτι Tilsiter, όπως συνηθίζω, επειδή την άκουγα ευχάριστα να μιλάει αγγλικά με σαξονική προφορά. Πάνω στον πάγκο γράφει ΝΩΠΟ ΤΥΡΙ ΣΗΜΕΡΑ.

Το Tilsiter συνεχίζει να βρωμάει στην τσάντα μου, κάθομαι στο ζαχαροπλαστείο «Kleine Konditorei», σκαλίζω ένα κομμάτι από τη τούρτα black-forest και αναρωτιέμαι αν α) πραγματικά πίστευα ότι θα γνώριζα έναν κατάλληλο άνδρα ειδικά εδώ, και αν β) όντως θέλω έναν άνδρα. Όσο περισσότερο βλέπω τις ηλικιωμένες γυναίκες με τα μπλε βαμμένα μαλλιά να καταβροχθίζουν τις τούρτες Linzer και κομμάτια σαντιγί και να παραπονιούνται για τον καιρό και την υγεία τους, τόσο περισσότερο τις ζηλεύω. Ζουν περισσότερο από τους συζύγους τους, εγώ όμως δεν θα βρω ποτέ κανέναν.

Βασικά μετά από τον Γιοχάνες δεν με έχει ελκύσει πραγματικά κάποιος άνδρας.

αεΜερικές φορές, όταν ένιωθα ότι λίγο σεξ θα έκανε καλό σε μένα, τη δημιουργικότητά μου και την επιδερμίδα μου, είχα σύντομες ερωτικές περιπέτειες, που δεν διαρκούσαν πολύ, ανακάλυψα ότι η σπατάλη σε αγορές στην μπουτίκ της Chanel έχει την ίδια επίδραση. Τα ρούχα της γράφουν καλύτερα πάνω μου, οπότε αισθάνομαι καλύτερα και το δέρμα μου φαίνεται επίσης πολύ πιο λείο. Ζήτηω η Chanel.

Την τούρτα black-forest τη μετάνιωσα ήδη. Έχω τάση για εμετό, νιώθω άρρωστη, παρορμητική, αντιαμερικάνα. Εδώ και μήνες έχω σταματήσει να τρώω κόκκινο κρέας και να πίνω καφέ, έχω κόψει το κάπνισμα εδώ και χρόνια και παρατηρώ με προσοχή το επίπεδο της χοληστερίνης μου και φροντίζω να μην καταναλώνω πολύ νάτριο, δεν πίνω καθόλου αλκοόλ, γυμνάζω το σώμα μου, προσπαθώ να πιστέψω, σαν γνήσια Αμερικάνα, ότι μπορεί κανείς να τα καταφέρει εάν το πιστεύει πραγματικά. Εδώ και τρία χρόνια πάω μια φορά τη βδομάδα σε μια ψυχοθεραπεύτρια, η οποία με ενθαρρύνει και με προειδοποιεί έντονα για μια παγίδα σχέσεων, καθώς της δίνω 120 δολάρια την ώρα.

Έτσι δημιούργησα καριέρα. Στη Νέα Υόρκη. Και έχω ακόμα και ένα ιδιωτικό διαμέρισμα στην οδό Village. Γιατί λοιπόν θέλω ξαφνικά έναν άνδρα;

Δεν μπορώ να ρωτήσω κάτι τέτοιο την θεραπεύτρια μου μετά από τρία χρόνια. Αυτά είναι προβλήματα για αρχάριους. Όλη της η προσπάθεια θα ήταν μάταιη.

Πώς βρίσκει κανείς έναν άνδρα; Μετά την δημοσίευση αυτών των φρικτών στατιστικών τα γυναικεία περιοδικά είναι γεμάτα με υποδείξεις. Υπό τον τίτλο: *Ποτέ ξανά μόνη: Πώς τα φωτεινά κορίτσια του Cosmo γνωρίζουν έναν άνδρα*, αναφέρουν οι αναγνώστριες πως τα κατάφεραν. (Τι είναι το κορίτσι του *Cosmo*; *Είμαι κι εγώ μία; Θα το υποθέσω απλά.*).

Πενέλοπε, αεροσυνοδός, 28 χρονών, γράφει: Οι άνδρες μιλούν σε κάποια, όταν κουβαλάει μαζί κάποιο αντικείμενο. Φυσικά θα πρέπει να επιλέξετε κάτι που σας ενδιαφέρει, αλλιώς η συνάντηση θα λήξει σε λίγα δευτερόλεπτα. Είχα καλές εμπειρίες φορώντας έναν μεγάλο σιδερένιο σταυρό. Η συμβουλή της Πενέλοπε έχει μόνο ένα λάθος: Είναι μόλις 28 χρονών, και σύμφωνα με τις στατιστικές, δεν θα χρειαζόταν καν τον σιδερένιο της σταυρό. Μπάρμπαρα, τηλεπαρουσιάστρια, 36 χρονών, την οποία εμπιστεύομαι περισσότερο: Ρίξτε μια ματιά στον εργασιακό σας χώρο. Το κόλπο είναι, να διαλέξετε κάποιον τον οποίο δεν τον έχουν φλερτάρει ήδη

άλλες γυναίκες. Βέβαια θα πρέπει να σας αρέσει. Λοιπόν Μπάρμπαρα, στο δικό μου γραφείο σύνταξης υπάρχει μόνο το αφεντικό που το έχουν φλερτάρει όλες, και ένας μικρόσωμος καμπούρης σχεδιαστής με χοντρά γυαλιά. Μου αρέσει, αναμφισβήτητα, αλλά είμαι τρία χρόνια μικρότερή σου, αγαπητή Μπάρμπαρα, και δεν το χρειάζομαι αυτό (ακόμα). Η Τζούντυ από την άλλη, φοροτεχνική σύμβουλος, είναι ακριβώς στην ηλικία μου, 33. Γράφει: Έχω γνωρίσει αρκετά συχνά άνδρες σε πολυκαταστήματα.

Κάποια τμήματα συνιστώνται ιδιαίτερα: στα δερμάτινα είδη, τα χαρτικά είδη και τα ηλεκτρολογικά είδη. Μην σκεφτείτε να παραμονεύετε στο τμήμα ανδρικών ρούχων. Κάθε άνδρας θα υποθέσει ότι ψάχνετε ένα πουκάμισο για τον φίλο σας. Το ίδιο ισχύει και με τα γυναικεία εσώρουχα. Τα είδη οικιακής χρήσης είναι καλά, γιατί οι άνδρες είναι τόσο αβοήθητοι. Με κάνει σκεπτική το ότι γράφει ότι γνώριζε άνδρες «συχνά» με αυτόν τον τρόπο και το πόσο μεγάλη θα ήταν η απόρριψη εκεί, αλλά η συμβουλή της μου φαίνεται να αξίζει τον κόπο.

Εδώ και τέσσερις μέρες πηγαίνω κάθε μέρα στο πολυκατάστημα Macy's μετά τη δουλειά, αλλά σε κανένα από τα προτεινόμενα τμήματα, σύμφωνα με τη Τζούντυ, δεν μπόρεσα να ψαρέψω κάποιον άνδρα, μόνο γυναίκες. Υποψιάζομαι ότι όλες έχουν έρθει για τον ίδιο λόγο με μένα. Κινούμαστε σαν τις γάτες, παρατηρούμε η μία την άλλη καθώς ψηλαφίζουμε πορτοφόλια και βαλίτσες, δοκιμάζουμε μίξερ και τοστιέρες, μας δείχνουν γραφομηχανές για ώρες, αλλά σχεδόν ποτέ δεν αγοράζουμε τίποτα, κι αν αγοράσουμε θα είναι μόνο για να μην καρφωθούμε. Τρεμοπαίζουν οι ματιές μας πάνω στα ράφια, κοιτάμε εχθρικά η μία την άλλη και προσπαθούμε να μαντέψουμε την ηλικία του άλλου. Πόσοι άνω των τριάντα;

Αλλά σήμερα στο πολυκατάστημα Bloomingdale's, ίσως το ωροσκόπιό μου να ήταν ευνοϊκό κι έμεινα ξαφνικά μόνη στο τμήμα δερμάτινων ειδών, κι ένας άνδρας γύρω στα σαράντα εμφανίστηκε σαν από μηχανής θεός πίσω από μια δερμάτινη βαλίτσα χοίρου. Ένας άντρας με πυκνά, ανοιχτά καστανά μαλλιά, εμφανίσιμος, ίσως λιγάκι σοβαρός για τα γούστα μου, αλλά στην ηλικία μου δεν έχω την πολυτέλεια για τέτοια γκρίνια. Στεκόταν, λοιπόν, μπροστά από τις βαλίτσες, τις ανοιγόκλεινε, εγώ περπατούσα πιο διακριτικά προς τα πορτοφόλια και τις γυναικείες τσάντες, μέχρι που βρέθηκα δίπλα του, και τον άκουσα να λέει στον πωλητή ότι ψάχνει την πιο κομψή βαλίτσα πτήσης, επειδή ταξιδεύει πολύ και κατευθείαν μετά το αεροδρόμιο πηγαίνει σε μια συνεδρία. Η καρδιά μου βούλιαξε αμέσως. Σε τι μου χρησιμεύει ένας άνδρας,

άμα στις τσέπες του βρίσκω τον αριθμό τηλεφώνου της Μονίκ από το Παρίσι ή της Γκάμπι από τη Στουτγκάρδη;

Katinka Buddenkotte

Μην το ξαναπαίζεις, Σαμ!

Είναι τελείως γελοίο, να κρίνονται κάποιοι άνθρωποι από κάποια βιβλία που είναι στο ράφι. Διότι θα μπορούσαν ακόμη και τα καλύτερα έργα να χρησιμεύσουν για να κρύψουν τους λεκέδες μούχλας από την ταπετσαρία. Ή αυτό το κιτς πράγμα που υπάρχει στη δεύτερη σειρά. Και δεν είναι καθόλου σωστό να κρίνει κανείς έναν νέο φίλο που γνωρίζει για πρώτη φορά. Οι κανόνες της κοινωνίας μας είναι απλά περίεργοι: είναι τελείως αποδεκτό να προσκαλούμε σπίτι μας για καφέ έναν άγνωστο μετά από μια βραδιά ξεφαντώματος, και δεν περιμένει κανείς να του σερβίρουν όντως το υποσχόμενο ρόφημα, τουλάχιστον όχι σύντομα. Αντ' αυτού υπάρχει μια άδηλη συμφωνία γι' αυτό, να κυλιστούν κι οι δυο στα σεντόνια κατόπιν συνεννόησης χωρίς δισταγμό. Όμως το να ψάχνει κανείς τα ράφια με τα βιβλία μόλις μπει στο σπίτι της νέας γνωριμίας, είναι κάτι αδιάκριτο. Τότε μπορεί κάποιος να ψιθυρίσει γλυκά: «Ήθελα απλά να ανακαλύψω την ψυχή σου, πριν «ορμήξω» πάνω στο σώμα σου».

Δεν υπάρχουν μόνο γι' αυτό ταινίες. Όταν βρει κάποιος ποια είναι η αγαπημένη ταινία ενός ατόμου, εάν δηλαδή αξίζει τον κόπο να πει καφέ με αυτό το άτομο κάποια στιγμή. Φυσικά θα έπρεπε να αναλογιστεί κανείς ότι οι άμεσες ερωτήσεις επιφέρουν και ειλικρινείς απαντήσεις. Εάν μια γυναίκα απειλήσει με όπλο έναν άνδρα και τον ρωτήσει: «Ποια η καλύτερη ταινία, κατά την γνώμη σου;», μην ξαφνιαστεί με την εξής απάντηση: «Ράμπο, οι τρεις πρώτες ταινίες, η τέταρτη μου φάνηκε υπερβολική». Γι' αυτό συνιστώ, να γίνεται συζήτηση κατευθείαν στο πρώτο ραντεβού για προτιμήσεις σε ταινίες ώστε να γίνονται εμφανείς οι αντίστοιχες αντιδράσεις. Εδώ εφαρμόστε το εξής: μην το επιχειρήσετε ακόμη κι αν η αγαπημένη ταινία κάποιου θα είναι η Καζαμπλάνκα. Πολλοί άνδρες νιώθουν ανασφάλεια, όταν

κάποιος τους ψιθυρίζει «Σε κοιτώ στα ματιά, μικρέ». Ούτε αυτό βοηθάει, εάν κάποιος θέλει να δειχθεί ως ειδήμων του πρωτότυπου σεναρίου και να πει στον συνομιλητή: «Να σε κοιτάω, μικρέ». Πολύ αποτελεσματικότερο είναι να προστίθενται αυθόρμητοι στίχοι στο σενάριο από εξωτερικά συμβάντα. Το να γνωστοποιήσει ο μπάρμαν το εξής: «Κλείνω το μαγαζί τώρα, όλοι έξω!», και ο πιθανός υποψήφιος να απαντά στην είδηση αναστενάζοντας μελαγχολικά, έτσι τον παρηγορεί κανείς λέγοντας ιδανικά: «Έχουμε πάντα το Παρίσι». Τότε γίνεται συναρπαστικό. Όταν το πρόσωπο της λαχτάρας συγχυστεί, τρίψει τα μάτια και ρωτήσει: «Ορίστε; Γιατί πότε ήμασταν εμείς οι δύο στο Παρίσι; Με μπερδεύεις με άλλον, δεσποινίς. Ή εγώ εσένα», τότε θα ήταν καλύτερο να μην καταλήξει κανείς σπίτι με τέτοιο άτομο. Διότι είτε μένει ακόμα με την μητέρα του είτε με τους κηδεμόνες του. Εάν, όμως, ο άνδρας χαμογελάσει και μουρμουρίσει: «Πιστεύω ότι δημιουργείται μια υπέροχη φιλία, τότε μπορεί κανείς να βγει με αυτόν, γιατί φαίνεται εμπιστεύσιμος. Ωστόσο, οι περαιτέρω βραδινές διοργανώσεις εξελίσσονται πιο ήρεμα. Πάντως με αυτόν τον τρόπο βρίσκει κανείς κάποιον, που πίνει πάντα εκεί τον καφέ του, όπως και να εμφανιστεί κανείς μπροστά σε κάποιον. Ένας τύπος, που δίνει κρυφά ένα εικοσάρικο στον μπάρμαν και του ζητάει: «Παίξε το άλλη μια, Σαμ!», έχει υφάκι. Για να μην πω: μια συγκεκριμένη ρουτίνα, όταν πρόκειται για το καμάκι των γυναικών, οι οποίες έχουν ελεγχόμενες ανάγκες. Αλλά όποιος θέλει περισσότερα από τη ζωή και δεν του αρέσουν οι άθλιοι machos, θα έπρεπε να αναρωτιέται για το γούστο του στις ταινίες: η Καζαμπλάνκα είναι μια από τις κλασσικές ταινίες, ξεκάθαρα. Αλλά η μόνη αχτίδα ελπίδας σε όλη τη ταινία, είναι η στιγμή, όπου όλοι οι καλεσμένοι στο μπαρ συμμετέχουν στη Μασσαλιώτιδα. Τα υπόλοιπα είναι μελαγχολία και αψιθιά. Στο τέλος, ο Ρικ θυσιάζει την αγάπη του για τον καλό σκοπό, και παρόλο που ο Βίκτορ Λάζλο είναι ένας καλύτερος άνθρωπος, τον μισεί κανείς. Αυτό δεν είναι υλικό για να φυτρώσουν τα τρυφερά μπουμπούκια του ρομαντισμού.

Φυσικά δεν φαίνεται κανείς τόσο απελπισμένος όσο πραγματικά είναι. Ούτε άνδρας ούτε γυναίκα θα έμπαινε σε πειρασμό να πάει σε μια αμυδρά φωτισμένη παμπ αγκαλιά με μια περσική γάτα και να χαιρετήσει έναν άγνωστο άνθρωπο λέγοντας: «Θα σου κάνω μια προσφορά, που δεν θα μπορείς να αρνηθείς». Και όποιος δρα ενάντια στην καλύτερή του κρίση ή λόγω έλλειψης άλλων προσφορών, δεν πρέπει να απορήσει εάν το επόμενο πρωί ξυπνήσει με κεφάλι αλόγου. Όποιος ψάχνει μόνο μια

περιπέτεια, θα έπρεπε να τη διεκδικήσει. Εάν κανείς τριγυρνά σε μια λιμενική παμπ και εντοπίζει κάποιον που μοιάζει με τον καπετάνιο Τζάκ Σπάροου, μπορεί να μπει αμέσως στο θέμα λέγοντας: «Εσείς είστε ο χειρότερος πειρατής, για τον οποίο έχω ήδη ακούσει;». Κι αν ο ερωτώμενος δεν απαντήσει: «Όμως έχετε ακούσει για μένα!», τότε μπορεί εξωτερικά να είναι ο Τζόνι, αλλά εσωτερικά είναι ένας βλάκας. Το αν εξακολουθεί να θέλει κάποιος να ταρακουνήσει το σκάφος ή να κατεβάσει τα πανιά, παραμένει θέμα γούστου.

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Η πορεία της λογοτεχνίας διαμορφώνεται από πολλούς παράγοντες και η συμμετοχή των γυναικών συγγραφέων έχει εξελιχθεί σταδιακά με την πάροδο του χρόνου. Αξίζει να σημειωθεί ότι η πρόσβαση των γυναικών στην εκπαίδευση και τον πολιτισμό είχε σημαντικές επιπτώσεις στη δυνατότητά τους να ασκούν τη λογοτεχνία. Στην αρχή, πολλές γυναίκες συγγραφείς χρησιμοποιούσαν ανδρικά ψευδώνυμα ή αντιμετώπιζαν δυσκολίες στη δημοσίευση των έργων τους. Ωστόσο, κατά την διάρκεια των τελευταίων αιώνων, οι γυναίκες έχουν κερδίσει σταδιακά το δικαίωμα να εκφραστούν μέσα από τη λογοτεχνία με τον δικό τους τρόπο. Στον 19^ο αιώνα, γυναίκες συγγραφείς όπως η Jane Austen, η Charlotte Bronte και η George Eliot έγραψαν έργα που αναγνωρίζονται για τη λογοτεχνική τους αξία και επιδράσεις. Κατά την διάρκεια του 20^{ου} αιώνα, εξελίχθηκε με τον διακριτικό τρόπο όπως η Virginia Woolf, η Sylvia Plath, η Toni Morrison και πολλές άλλες. Στις μέρες μας, ο ρόλος των γυναικών στη λογοτεχνία είναι ευρύτερος και πιο ποικίλος από ποτέ. Πολλές συγγραφείς αναδεικνύονται με διάφορες φωνές, εκφράζοντας διαφορετικές εμπειρίες και οπτικές γωνίες. Η παγκόσμια λογοτεχνία εμπλουτίζεται διαρκώς από τις γυναικείες φωνές και τις μοναδικές ιστορίες τους. Οι γυναίκες συγγραφείς συμβάλλουν όχι μόνο στη διαμόρφωση της λογοτεχνικής κληρονομιάς, αλλά και στην αναδιαμόρφωση των κοινωνικών αντιλήψεων και προκαταλήψεων μέσα από την γραπτή τους τέχνη.

Η γυναικεία λογοτεχνία αποτελεί ένα πλούσιο και ποικίλο πεδίο που εκφράζει τις διάφορες εμπειρίες, απόψεις και φωνές των γυναικών σε διάφορες κοινωνικές, πολιτισμικές και ιστορικές συγκυρίες. Αναδεικνύει τις γυναικείες φωνές και προοπτικές, ενισχύοντας τον διάλογο σχετικά με τα θέματα της ισότητας, της ταυτότητας και των κοινωνικών ρόλων. Στην παγκόσμια λογοτεχνία πολλές συγγραφείς έχουν συνεισφέρει σημαντικά έργα. Η Virginia Woolf, η Jane Austen, η Toni Morrison, η Roy Arundhati, η Sarah Waters, η Chimamanda Ngozi Adichie και πολλές άλλες συγγραφείς έχουν αφήσει εποχιακά έργα που αναδεικνύουν την πολυπολιτισμικότητα και την πολυπλοκότητα της γυναικείας εμπειρίας. Η γυναικεία λογοτεχνία δεν περιορίζεται σε συγκεκριμένο είδος ή θέμα. Αντιθέτως, παρουσιάζει μια ευρεία ποικιλία εκφραστικών μορφών, όπως μυθιστορήματα, ποίηση, δοκίμια και αυτοβιογραφίες. Τα θέματα που καλύπτονται περιλαμβάνουν την ερωτική ελευθερία, την οικογένεια, την πολιτική συμμετοχή, τις κοινωνικές ανισότητες και πολλά άλλα. Η συμβολή των γυναικείων συγγραφέων στη λογοτεχνία έχει επισημανθεί ως σημαντική και αναπόσπαστο μέρος του λογοτεχνικού κανόνα. Οι φωνές αυτές συμβάλλουν όχι μόνο στην εμπλοκή με την γυναικεία εμπειρία αλλά και στην εμπλοκή με ευρύτερα ζητήματα που αφορούν την ανθρώπινη κατάσταση.

Κατά τον 19ο αιώνα, σημειώθηκε ένα σημαντικό “come out” των γυναικών συγγραφέων, καθώς άρχισαν να εμφανίζονται δυναμικότερα στον λογοτεχνικό χώρο, διεκδικώντας τη φωνή και την αναγνώρισή τους. Η περίοδος αυτή ήταν καθοριστική, διότι οι κοινωνικοί περιορισμοί της εποχής και οι πατριαρχικές αντιλήψεις περιόριζαν τον ρόλο της γυναίκας, κυρίως στην οικογένεια και στο σπίτι. Πολλές γυναίκες, παρά τα εμπόδια, κατάφεραν να ξεχωρίσουν, είτε χρησιμοποιώντας ανδρικά ψευδώνυμα είτε επιμένοντας στο δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασής τους (Howell, 2015).

Μία από τις σημαντικότερες προκλήσεις που αντιμετώπισαν ήταν το ότι δεν είχαν εύκολη πρόσβαση στην εκπαίδευση, γεγονός που τις έκανε να στραφούν σε αυτοδιδασκαλία ή να διδαχθούν από τους άνδρες συγγενείς τους. Παρ’ όλα αυτά, γυναίκες όπως η Jane Austen, η George Eliot και η Charlotte Brontë άρχισαν να αποκτούν αναγνώριση για το έργο τους. Η Jane Austen, για παράδειγμα, αν και δημοσίευσε τα έργα της ανώνυμα, γρήγορα απέκτησε φήμη για τη σατιρική και οξυδερκή κριτική της στις κοινωνικές σχέσεις της εποχής. Αντίστοιχα, η George Eliot, με το πραγματικό της όνομα Mary Ann Evans, αποφάσισε να χρησιμοποιήσει ανδρικό ψευδώνυμο για να διασφαλίσει ότι τα έργα της θα εκτιμηθούν για τη

λογοτεχνική τους αξία και όχι να αγνοηθούν λόγω του φύλου της (Fayzullaeva & Parmonova, 2021).

Αυτός ο αιώνας αποτέλεσε ένα σημείο καμπής, διότι οι γυναίκες συγγραφείς άρχισαν να επαναπροσδιορίζουν την ταυτότητά τους μέσα από τη λογοτεχνία, αμφισβητώντας τις κυρίαρχες αφηγήσεις και δημιουργώντας έναν δικό τους, γυναικείο λογοτεχνικό κανόνα. Τα έργα τους δεν εστίαζαν μόνο στις παραδοσιακές “γυναικείες” θεματικές, όπως η οικογένεια και ο γάμος, αλλά συχνά διέφεραν από τα καθιερωμένα, παρουσιάζοντας φωνές που αποτύπωναν τις πραγματικές εμπειρίες των γυναικών και έθεταν ερωτήματα γύρω από την ταυτότητα, την κοινωνική τάξη και την ανεξαρτησία (Tojiboyeva & Akmalxonon, 2024).

Μέσα από την έντονη δραστηριότητα των γυναικών συγγραφέων τον 19ο αιώνα, άρχισε να διαφαίνεται μια αλλαγή στη λογοτεχνία, όπου η γυναικεία εμπειρία έπαψε να είναι αποκλειστικά θέμα ανδρικής αναπαράστασης και πήρε τη θέση που της άξιζε. Έτσι, ο αιώνας αυτός υπήρξε η αφετηρία για την μετέπειτα εδραίωση της γυναικείας λογοτεχνίας ως αυτόνομου και ισότιμου ρεύματος στο παγκόσμιο λογοτεχνικό πεδίο (Mellor, 2001).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Η ιστορία της γερμανικής λογοτεχνίας αποτελεί ένα ιδιαίτερα πλούσιο και πολυδιάστατο κεφάλαιο στην παγκόσμια λογοτεχνική κληρονομιά, το οποίο καταγράφεται με πληρότητα σε πολλές βιβλιοθήκες ανά τον κόσμο. Η παρουσίαση αυτής της ιστορίας μέσα στις βιβλιοθήκες δεν περιορίζεται απλώς στη φύλαξη και τη διατήρηση κειμένων, αλλά αντιπροσωπεύει μια πύλη πρόσβασης σε διαφορετικές χρονικές περιόδους, λογοτεχνικά κινήματα και σημαντικές πολιτισμικές εξελίξεις. Η βιβλιοθήκη, ως ένας κατεξοχήν χώρος γνώσης και έρευνας, διαδραματίζει έναν κρίσιμο ρόλο στη διάσωση και διάδοση της γερμανικής λογοτεχνίας, καθώς παρέχει πρόσβαση σε κείμενα κλασικών συγγραφέων, αναλύσεις και κριτικές που φωτίζουν τις σημαντικές τάσεις που διαμόρφωσαν αυτή τη λογοτεχνική παράδοση.

Η γερμανική λογοτεχνία ξεκινά από την εποχή του Μεσαίωνα, με έργα όπως το «Τραγούδι των Νιμπελούγκεν» («Das Nibelungenlied»), το οποίο αποτελεί ένα από τα αρχαιότερα και σημαντικότερα έπη της γερμανικής λογοτεχνικής ιστορίας. Στις

βιβλιοθήκες συναντούμε σπάνιες εκδόσεις και μελέτες που εξηγούν την ιστορική σημασία αυτών των κειμένων, τις επιρροές τους από τη γερμανική μυθολογία και τον αντίκτυπό τους στην εξέλιξη της γλώσσας και της λογοτεχνίας. Από τη μεσαιωνική εποχή έως και τον 18ο αιώνα, οι βιβλιοθήκες λειτουργούν ως καταφύγιο για τα έργα του Γιόχαν Βόλφγκανγκ Γκαίτε και του Φρίντριχ Σίλερ, δύο από τους μεγαλύτερους εκπροσώπους του κινήματος του Κλασικισμού. Τα έργα τους, όπως ο «Φάουστ» του Γκαίτε και οι τραγωδίες του Σίλερ, προβάλλονται μέσω εκτενών συλλογών, μελετών και εκδόσεων που αναδεικνύουν τη σημασία τους στη διαμόρφωση της γερμανικής εθνικής ταυτότητας και λογοτεχνίας (Fortmann, 2013).

Ένα άλλο σημαντικό κεφάλαιο της γερμανικής λογοτεχνίας, το οποίο βρίσκει πλούσια αντιπροσώπευση στη βιβλιοθήκη, είναι το ρομαντικό κίνημα, που άνθισε τον 19ο αιώνα. Συγγραφείς όπως ο Έντγκαρντ Χόφμαν και ο Νόβαλις έγραψαν έργα που αντικατοπτρίζουν τη μεταφυσική διάσταση της λογοτεχνίας και την αναζήτηση του υπερβατικού. Η βιβλιοθήκη φιλοξενεί εκδόσεις των έργων αυτών των συγγραφέων, καθώς και αναλύσεις που εμβαθύνουν στην επίδραση του ρομαντισμού στη διαμόρφωση της ευρωπαϊκής λογοτεχνίας. Παράλληλα, υπάρχουν πολυάριθμα κείμενα που αναφέρονται στη διάδοση του γερμανικού ρομαντισμού στην Ευρώπη και στον ρόλο του στη συγκρότηση νέων λογοτεχνικών ρευμάτων (Zink, 2019).

Προχωρώντας στον 20ό αιώνα, η γερμανική λογοτεχνία αντιμετωπίζει σημαντικές κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές αλλαγές, που αντικατοπτρίζονται στα κείμενα των συγγραφέων της εποχής. Η Βαϊμάρης Δημοκρατία, η άνοδος του ναζισμού και ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος καθορίζουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο διαμορφώνονται οι λογοτεχνικές τάσεις. Συγγραφείς όπως ο Τόμας Μαν, ο Έριχ Μαρία Ρεμάρκ και ο Μπέρτολτ Μπρεχτ αφήνουν το δικό τους στίγμα, με έργα που απεικονίζουν τη σκοτεινή πλευρά της ανθρώπινης ύπαρξης και την προσπάθεια να κατανοήσουν τα τραγικά γεγονότα της εποχής τους. Στις βιβλιοθήκες, τα έργα τους καταλαμβάνουν εξέχουσα θέση, συνοδευόμενα από μελέτες και αναλύσεις που φωτίζουν τις κοινωνικές και ιστορικές προεκτάσεις των λογοτεχνικών τους κειμένων. Οι αναγνώστες μπορούν να βρουν εκδόσεις που περιλαμβάνουν κριτικά σχόλια, χειρόγραφα, αρχεία και επιστολές που αποκαλύπτουν τις σκέψεις και την καλλιτεχνική προσέγγιση αυτών των συγγραφέων.

Η μεταπολεμική γερμανική λογοτεχνία, με κορυφαίους εκπροσώπους όπως η Κρίστα Βολφ, ο Γκύντερ Γκρας και η Χέρτα Μίλερ, εξετάζει τις κοινωνικές επιπτώσεις του πολέμου, τις εσωτερικές συγκρούσεις και τις τραυματικές εμπειρίες του παρελθόντος. Τα βιβλία τους, που περιλαμβάνονται στις συλλογές των βιβλιοθηκών, προσφέρουν μια μοναδική εικόνα της προσπάθειας συμφιλίωσης με το γερμανικό παρελθόν και την αναζήτηση μιας νέας ταυτότητας για τη χώρα. Η κριτική της μεταπολεμικής εποχής, όπως αυτή καταγράφεται σε μελέτες και αρθρογραφία, εμπλουτίζει τον διάλογο γύρω από τις ενοχές του παρελθόντος και την ανάγκη για επανόρθωση. Οι βιβλιοθήκες, διαθέτοντας αυτές τις εκδόσεις, επιτρέπουν στους αναγνώστες να έρθουν σε επαφή με τις πολυπλοκότητες της γερμανικής ιστορίας και τη βαθιά συναισθηματική επίδραση που αυτή είχε στη λογοτεχνία (Zitzlsperger, 2023).

Σημαντικό ρόλο στις συλλογές βιβλιοθηκών έχει και η σύγχρονη γερμανική λογοτεχνία, με συγγραφείς που συνεχίζουν να επηρεάζουν την παγκόσμια λογοτεχνική σκηνή. Η Χέρτα Μίλερ, η οποία κέρδισε το Νόμπελ Λογοτεχνίας το 2009, αποτελεί ένα παράδειγμα συγγραφέα του οποίου το έργο, μέσα από τη βιβλιοθήκη, προσφέρει μια κριτική ματιά στις δικτατορίες, την καταπίεση και τη ζωή σε συνθήκες απόλυτης δυσκολίας. Το έργο της είναι ένα από τα πιο πρόσφατα παραδείγματα της δύναμης της γερμανικής λογοτεχνίας, η οποία συνεχίζει να εκφράζει τις εσωτερικές και κοινωνικές αναζητήσεις της σύγχρονης εποχής. Στις βιβλιοθήκες, έργα όπως τα δικά της συνοδεύονται από κριτικές εκδόσεις και μελέτες που βοηθούν τον αναγνώστη να κατανοήσει την επίδραση αυτών των κειμένων στον σύγχρονο πολιτισμό.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Η εμπλοκή των γυναικών στην ελληνική λογοτεχνία έχει εξελιχθεί δυναμικά και αντικατοπτρίζει τις κοινωνικές, πολιτισμικές και ιστορικές αλλαγές στη χώρα. Από την αρχαιότητα έως σήμερα, οι γυναίκες έχουν συμβάλει στη λογοτεχνία με διάφορους τρόπους. Πιο συγκεκριμένα, στην αρχαία ελληνική λογοτεχνία ο ρόλος των γυναικών περιοριζόταν συχνά στον οικιακό και οικογενειακό χώρο. Ωστόσο, υπήρχαν γυναίκες ποιήτριες και συγγραφείς, όπως η Σαπφώ, που έγραψαν ποιήματα για την αγάπη και τη θηλυκότητα. Κατά τη περίοδο του Βυζαντίου, οι γυναίκες συχνά

συμμετείχαν στη συγγραφή ψαλμών και άλλων θρησκευτικών κειμένων. Ένα παράδειγμα αποτελεί η Κασσιανή, η οποία έγραψε θρησκευτικά κείμενα και είχε επιρροή στη Βυζαντινή λογοτεχνία. Στη Νεοελληνική περίοδο, ο ρόλος των γυναικών στη λογοτεχνία επεκτείνεται περαιτέρω. Στον 19^ο και 20^ο αιώνα, γυναίκες συγγραφείς όπως η Άννα Κομνηνή, η Καίτη Χώμα και η Όλγα Μπουζίνα ξεχώρισαν για το έργο τους. Στη σύγχρονη εποχή, πολλές γυναίκες συγγραφείς στην Ελλάδα έχουν κερδίσει αναγνώριση για το λογοτεχνικό τους έργο. Προσφέρουν μια διαφορετική προοπτική σε θέματα όπως η γυναικεία εμπειρία, η ταυτότητα και οι κοινωνικές ανισότητες. Η συμμετοχή των γυναικών στην ελληνική λογοτεχνία έχει εξελιχθεί πολύ, αντανakλώντας τις διάφορες φάσεις της ιστορίας και τις κοινωνικές εξελίξεις.

Η εμπλοκή των γυναικών στη γερμανική λογοτεχνία έχει εξαιρετική σημασία και παρουσιάζει μια πολυποίκιλη και πλούσια ιστορία. Από την αρχή του λογοτεχνικού κινήματος μέχρι τη σύγχρονη εποχή, οι γυναίκες έχουν συμβάλει σημαντικά στην γερμανική λογοτεχνία. Στην αρχαία Γερμανία, υπήρχαν γυναίκες που συμμετείχαν στη δημιουργία λογοτεχνικών έργων, αν και τα σωζόμενα έργα είναι περιορισμένα. Ένα παράδειγμα είναι η Hrotsvit von Gandersheim, μια μοναχή που έγραψε δράματα και ποιήματα στον 10^ο αιώνα. Κατά τη κλασική περίοδο, γυναίκες όπως η Bettina von Arnim, Annette von Droste- Hülshoff ανέδειξαν τη φωνή τους στη λογοτεχνία και τη ποίηση. Είναι επίσης σημαντικό να αναφερθεί η ανεξαρτησία της βικτωριανής συγγραφέως George Eliot (Mary Ann Evans), που έζησε στη Γερμανία για κάποιο διάστημα. Κατά τη περίοδο του εξπρεσιονισμού η Ricarda Huch ξεχωρίζει ως συγγραφέας και ποιήτρια με την ενδιαφέρουσα συνεισφορά της. Στη μεταπολεμική περίοδο, η Christa Wolf έγινε παγκοσμίως γνωστή για τα έργα της, όπως το ‘‘Cassandra’’ και το ‘‘Medea’’, που αντιμετωπίζουν σημαντικά ιστορικά θέματα με γυναικεία προοπτική. Σήμερα, πολλές γυναίκες συγγραφείς συνεχίζουν να επηρεάζουν το γερμανικό λογοτεχνικό τοπίο, όπως η Herta Müller(Νόμπελ λογοτεχνίας 2009), η Jenny Erpenbeck και η Juli Zech. Η γερμανική λογοτεχνία αντικατοπτρίζει την πορεία της κοινωνίας και οι γυναίκες συγγραφείς έχουν συμβάλει σημαντικά στην ανάδειξη νέων προοπτικών και φωνών.

Η γυναικεία λογοτεχνία τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Γερμανία χαρακτηρίζεται από κοινές δυσκολίες και προκλήσεις που αντιμετώπισαν οι γυναίκες συγγραφείς

εξαιτίας των κοινωνικών και πολιτισμικών περιορισμών. Παρά τις διαφορές στις ιστορικές συνθήκες, υπάρχουν πολλές ομοιότητες στην πορεία της εξέλιξής τους.

Στην Ελλάδα, οι γυναίκες συγγραφείς έπρεπε να αντιπαλέψουν τις πατριαρχικές αντιλήψεις που περιόριζαν τον ρόλο τους στο σπίτι και στην οικογένεια. Πολλές φορές, η λογοτεχνία αποτελούσε το μοναδικό μέσο έκφρασης και απελευθέρωσης από αυτούς τους περιορισμούς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Άννα Κομνηνή, η οποία συνέγραψε το ιστορικό έργο «Αλεξιάς», όπου περιγράφει τη ζωή του πατέρα της, αυτοκράτορα Αλέξιου Α΄ Κομνηνού. Ωστόσο, ο ρόλος της ως συγγραφέας υποβαθμίστηκε σε σχέση με την οικογενειακή της θέση. Αργότερα, τον 19ο και 20ό αιώνα, συγγραφείς όπως η Καίτη Χωματά και η Γαλάτεια Καζαντζάκη άρχισαν να αναδεικνύουν τις φωνές τους, γράφοντας για τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία και την αναζήτηση της γυναικείας ταυτότητας (Kitsi-Mitakou & Misiou, 2020).

Παρόμοια, στη Γερμανία, οι γυναίκες συγγραφείς έπρεπε επίσης να ξεπεράσουν τα εμπόδια της ανδροκρατούμενης λογοτεχνικής σκηνής. Μία από τις πιο γνωστές συγγραφείς που δημοσίευσε με ανδρικό ψευδώνυμο ήταν η Bettina von Arnim. Η von Arnim επέλεξε ανδρικό ψευδώνυμο για να αποφύγει τις προκαταλήψεις που αντιμετώπιζαν οι γυναίκες συγγραφείς της εποχής. Παράλληλα, γυναίκες όπως η Annette von Droste-Hülshoff κατόρθωσαν να αποκτήσουν αναγνώριση στη γερμανική λογοτεχνία, παρά τις δυσκολίες που συναντούσαν ως γυναίκες συγγραφείς (Della Rossa, 2005).

Οι διαφορές μεταξύ των δύο χωρών αντικατοπτρίζονται κυρίως στις πολιτισμικές και ιστορικές τους εξελίξεις. Στη Γερμανία, η ανάπτυξη της γυναικείας λογοτεχνίας ακολούθησε την άνθηση της ρομαντικής και κλασικής παράδοσης, με τις γυναίκες να ενσωματώνουν στα έργα τους θέματα όπως η εσωτερική ζωή και η συναισθηματική έκφραση. Από την άλλη πλευρά, στην Ελλάδα, οι γυναίκες συγγραφείς επηρεάστηκαν σε μεγάλο βαθμό από τα ιστορικά γεγονότα, όπως οι πόλεμοι και οι κοινωνικές ανακατατάξεις, γεγονός που διαμόρφωσε τη γραφή τους σε πιο κοινωνικά προσανατολισμένη μορφή (Butler, 2012).

Μία κοινή πρόκληση που αντιμετώπισαν οι γυναίκες συγγραφείς και στις δύο χώρες ήταν η χρήση ανδρικών ψευδωνύμων για να μπορέσουν να δημοσιεύσουν τα έργα τους. Η George Eliot, όπως είναι γνωστό η Mary Ann Evans, χρησιμοποίησε ανδρικό

όνομα για να δημοσιεύσει τα έργα της και να απομακρύνει την προσοχή από το φύλο της, επιδιώκοντας να κριθούν τα βιβλία της αποκλειστικά βάσει του περιεχομένου τους. Η ανάγκη αυτή ήταν παρόμοια τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Γερμανία, καθώς οι κοινωνικές προκαταλήψεις περιόριζαν τις γυναίκες και τις έκαναν να καταφεύγουν σε αυτή τη λύση (Confino, (2017).

Εν τέλει, αν και οι συνθήκες που διαμόρφωσαν τη γυναικεία λογοτεχνία στην Ελλάδα και τη Γερμανία διέφεραν, οι γυναίκες συγγραφείς κατάφεραν να διεκδικήσουν και να κατακτήσουν τον χώρο τους στη λογοτεχνική σκηνή, ξεπερνώντας τα εμπόδια της εποχής τους. Τα έργα τους συνεχίζουν να αποτελούν σημαντικά παραδείγματα της γυναικείας δημιουργίας και της συμβολής τους στη διαμόρφωση της λογοτεχνίας, τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Γερμανία.

ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η Lea Streisand, γεννημένη το 1979 σε οικογένεια ακαδημαϊκών και καλλιτεχνών του Ανατολικού Βερολίνου, είναι μια συγγραφέας με εντυπωσιακή παρουσία στον χώρο της λογοτεχνίας και του ραδιοφώνου. Στην εκπομπή της Radio Eins με τίτλο “*War schön gewesen*” προσφέρει μια διαφορετική ματιά στην καθημερινότητα του Βερολίνου κάθε Δευτέρα πρωί. Χρησιμοποιεί τη βερολινέζικη διάλεκτο “*Berliner dialekt*” και τη λογοτεχνική μινιατούρα για να μεταφέρει τις ιστορίες της. Τα έργα της καλύπτουν δοκίμια, στήλες και μυθιστορήματα και εξερευνούν θέματα όπως η ασθένεια, ο πόλεμος, η κωμωδία και ο φόβος του θανάτου.

Η Ildikó von Kürthy είναι μια δημοφιλής συγγραφέας και δημοσιογράφος από τη Γερμανία. Γεννήθηκε στις 20 Ιουνίου 1868 στη Κολωνία. Είναι γνωστή για τα χιουμοριστικά και ελαφρά ρομαντικά της έργα. Ξεκίνησε τη καριέρα της ως δημοσιογράφος και αργότερα επέκτεινε τις δραστηριότητές της στη συγγραφή. Έγινε ευρέως γνωστή με το βιβλίο της “*Mondscheintarif*” (1999), το οποίο έγινε μεγάλη επιτυχία, μεταφράστηκε σε πολλές γλώσσες και μεταφέρθηκε σε τηλεσική σειρά. Οι γραφές της Ildikó von Kürthy χαρακτηρίζονται συχνά από χιούμορ, αυτοσαρκασμό και την αντιμετώπιση της καθημερινής ζωής με ελαφρότητα. Τα θέματα των βιβλίων της συνήθως επικεντρώνονται στις σχέσεις, τη φιλία και τις περιπέτειες της ημέρας.

Η Doris Dörrie είναι μια Γερμανίδα συγγραφέας, σκηνοθέτης και παραγωγός ταινιών, η οποία έχει αφιερωθεί στον χώρο του κινηματογράφου και της λογοτεχνίας. Γεννήθηκε στις 26 Μαΐου του 1955 στη πόλη Χάναου της Γερμανίας. Έγινε γνωστή για τις ταινίες της, μερικές από τις οποίες έχουν αποσπάσει θετικές κριτικές. Εκτός από τη σκηνοθεσία ταινιών, η Doris Dörrie έχει γράψει και λογοτεχνικά έργα. Ένα από τα γνωστότερα βιβλία της είναι το μυθιστόρημα ‘Das Blaue Kleid’ (1989). Ο χαρακτηριστικός τρόπος γραφής της είναι συχνά ενδυναμωτικός, ευαίσθητος και γεμάτος με συναισθηματικό βάθος. Στα βιβλία της εξερευνά θέματα όπως οι ανθρώπινες σχέσεις, η αναζήτηση της ταυτότητας, η αντιμετώπιση της αλλαγής και η ανακάλυψη του νοήματος στη ζωή. Η γραφή της Doris Dörrie μπορεί να χαρακτηριστεί από έναν προσεκτικό λυρισμό και έναν ρεαλιστικό τρόπο περιγραφής που επιτρέπει στους αναγνώστες να συνδεθούν συναισθηματικά με τους χαρακτήρες και τις ιστορίες που δημιουργεί. Συχνά χρησιμοποιεί πνευματώδη ή και χιουμοριστικά στοιχεία για να αντιμετωπίσει σοβαρά θέματα και να προσφέρει μια ευχάριστη ανάγνωση. Έχει τη δυνατότητα να παρουσιάζει τις πολυπλοκότητες της ανθρώπινης ψυχής με ευαισθησία και ειλικρίνεια, κάτι που καθιστά τα έργα της προσιτά και ενδιαφέροντα για ένα ευρύ κοινό. Η Doris Dörrie έχει αφήσει το στίγμα της στον πολιτιστικό χώρο της Γερμανίας με το πολυπράγμον έργο της ως σκηνοθέτης και συγγραφέας.

Η Katinka Buddenkotte είναι μια Γερμανίδα συγγραφέας που μεγάλωσε στο Münster, ζει και εργάζεται στη Κολωνία. Η καλλιτέχνης έχει εκδώσει τρία μυθιστορήματα και τέσσερις συλλογές διηγημάτων, είναι συνιδρύτρια της αναγνωστικής σκηνής της Κολωνίας ‘Rock’n Read’ και κοσμεί τις γερμανικές σκηνές με το τρέχον πρόγραμμά της ‘Liebling der Schwerkraft’, στο οποίο παρουσιάζει τις παράλογες, καθημερινές ιστορίες της με πολλές αναφορές στην ποπ κουλτούρα και σε τηλεοπτικές σειρές. Η Katinka Buddenkotte διαβάζει αυτές τις ιστορίες, γιατί έχει ως σκοπό της τα λογοπαίγνια και οι αντίστοιχες διατυπώσεις να είναι ακριβώς τα ίδια. Διότι οι αληθινές λέξεις είναι σημαντικές για εκείνη.

ΚΑΤΑΠΙΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΔΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ: ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ

Η πορεία των γυναικών στη λογοτεχνία έχει σημαδευτεί από διαρκείς καταπίεσεις και εμπόδια, τα οποία ξεκίνησαν ήδη από τις πρώτες προσπάθειες γυναικών να διεκδικήσουν τη θέση τους στον χώρο των γραμμάτων. Στους πρώτους αιώνες της καταγεγραμμένης ιστορίας, οι γυναίκες θεωρούνταν κατά βάση ακατάλληλες για διανοητικές δραστηριότητες, καθώς ο ρόλος τους περιοριζόταν αυστηρά στον οικιακό και οικογενειακό χώρο. Οι κοινωνικές νόρμες της εποχής επέβαλαν τη σιωπή και την υποταγή των γυναικών, ενώ η πρόσβαση στην εκπαίδευση και στα βιβλία ήταν σχεδόν αδύνατη για εκείνες. Όσες γυναίκες επιθυμούσαν να εκφραστούν μέσω της λογοτεχνίας, συχνά το έκαναν στα κρυφά ή υιοθετούσαν ανδρικά ψευδώνυμα προκειμένου να αποφύγουν τη χλεύη και την περιθωριοποίηση (Lorde, 2021).

Κατά τον 18ο και τον 19ο αιώνα, η πρόσβαση των γυναικών στη λογοτεχνία παρέμεινε δύσκολη, παρά την σταδιακή βελτίωση των κοινωνικών συνθηκών. Οι γυναίκες συγγραφείς εξακολουθούσαν να αντιμετωπίζουν δυσπιστία, τόσο από την πλευρά των ανδρών συγγραφέων όσο και από τους εκδότες και το αναγνωστικό κοινό. Έργα που έγραφαν γυναίκες συχνά υποτιμούνταν, θεωρούμενα «ελαφριά» ή περιορισμένα σε θεματικές όπως η οικογένεια, ο γάμος και τα ερωτικά δράματα. Στην πραγματικότητα, πολλές συγγραφείς, όπως η Jane Austen και η Charlotte Brontë, χρησιμοποίησαν την πένα τους για να αμφισβητήσουν τις κοινωνικές συμβάσεις και να προωθήσουν την αναγνώριση της γυναικείας φωνής. Ωστόσο, αυτές οι φωνές ήταν συχνά απομονωμένες και συνάντησαν σφοδρή αντίσταση από μια κοινωνία που συνέχιζε να θεωρεί τη λογοτεχνία ως προνόμιο των ανδρών (Kelly et al., 2013).

Ο 20ός αιώνας έφερε μεγάλες αλλαγές, με την άνοδο των γυναικείων κινημάτων και την απαίτηση για ισότητα σε διάφορους τομείς της ζωής, συμπεριλαμβανομένης και της λογοτεχνίας. Οι γυναίκες συγγραφείς, όπως η Virginia Woolf και η Sylvia Plath, όχι μόνο διεκδίκησαν την πλήρη καλλιτεχνική τους ελευθερία, αλλά επίσης αμφισβήτησαν ευθέως τις έμφυλες διακρίσεις και τον κοινωνικό αποκλεισμό που υφίσταντο οι γυναίκες. Παρά τη σταδιακή αποδοχή των γυναικείων φωνών στον λογοτεχνικό χώρο, οι γυναίκες συγγραφείς εξακολουθούσαν να αντιμετωπίζουν εμπόδια, όπως περιορισμένη αναγνώριση σε σύγκριση με τους άνδρες συγγραφείς και δυσκολίες στη δημοσίευση και προώθηση των έργων τους (Lorde, 2021).

Σήμερα, αν και οι γυναίκες συγγραφείς έχουν κερδίσει μεγαλύτερη αναγνώριση και αποδοχή, η λογοτεχνία εξακολουθεί να παραμένει ένας χώρος όπου οι διακρίσεις και οι προκλήσεις είναι παρούσες. Οι γυναίκες καλούνται συχνά να αποδείξουν την αξία τους σε ένα σύστημα που παραδοσιακά δίνει μεγαλύτερη βαρύτητα στα ανδρικά επιτεύγματα. Ωστόσο, παρά τις συνεχιζόμενες δυσκολίες, οι γυναίκες φωνές σήμερα είναι πιο ισχυρές από ποτέ, διεκδικώντας χώρο και δικαιώματα σε έναν τομέα που για αιώνες τους αρνήθηκε την πλήρη συμμετοχή τους .

ΚΟΙΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Η Lea Streisand, η Ildikó von Kürthy, η Doris Dörrie και η Katinka Buddenkotte είναι συγγραφείς των οποίων τα κείμενα πραγματεύονται θέματα σχετικά με τις σχέσεις, τον έρωτα, την μοναξιά και την αυτογνωσία. Τα κείμενά τους χαρακτηρίζονται από μια ειλικρινή και συχνά χιουμοριστική απεικόνιση των ανθρώπινων συναισθημάτων και σχέσεων. Περιγράφουν την ζωή και τις εμπειρίες των πρωταγωνιστών τους με έναν αυθεντικό τρόπο που συχνά βρίσκει ανταπόκριση στους αναγνώστες. Πιο συγκεκριμένα, τα κείμενα πραγματεύονται τις σκέψεις και τα συναισθήματα γυναικών πρωταγωνιστών και περιέχουν έναν έντονο εσωτερικό μονόλογο. Η γλώσσα των κειμένων είναι συχνά χιουμοριστική, ειρωνική ή σαρκαστική.

ΚΟΙΝΗ ΘΕΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ

Η θεματολογία που ενώνει τις τέσσερις συγγραφείς – Lea Streisand, Doris Dörrie, Ildiko von Kürthy και Katinka Buddenkotte – περιστρέφεται γύρω από τις διαπροσωπικές σχέσεις, την αυτογνωσία, την καθημερινότητα και τον τρόπο με τον οποίο οι γυναίκες αντιλαμβάνονται τη ζωή τους μέσα σε έναν σύγχρονο κόσμο γεμάτο αντιφάσεις. Κεντρικό θέμα των έργων τους είναι οι σχέσεις, ιδίως ο έρωτας και η μοναξιά, με τις συγγραφείς να εξετάζουν αυτές τις πτυχές μέσα από μια χιουμοριστική και συχνά σαρκαστική ματιά. Ενώ η von Kürthy και η Buddenkotte παρουσιάζουν τη μοναξιά και την αναζήτηση του έρωτα με έντονη ειρωνεία, η Dörrie δίνει έμφαση στην εσωτερική αναζήτηση και τη σημασία της αυτογνωσίας μέσα από

τις δυσκολίες της ζωής. Η Streisand, από την άλλη, εστιάζει στην καθημερινότητα της αστικής ζωής του Βερολίνου, όπου τα απλά και συνηθισμένα περιστατικά αποκτούν βαθύτερη σημασία. Και οι τέσσερις συγγραφείς, μέσα από τη χρήση του χιούμορ, της ειρωνείας και της κοινωνικής παρατήρησης, καταφέρνουν να αποτυπώσουν τις αντιξοότητες της σύγχρονης ζωής, παρουσιάζοντας τις γυναίκες ως κεντρικά πρόσωπα σε έναν κόσμο που συνεχώς μεταβάλλεται. Μέσα από αυτή την προοπτική, εξετάζουν θέματα όπως η ταυτότητα, οι κοινωνικές προσδοκίες και η προσωπική ανεξαρτησία, ενώ παράλληλα καταφέρνουν να δώσουν μια κριτική ματιά στις κοινωνικές συμβάσεις, χωρίς να χάνουν την ανθρώπινη και συναισθηματική διάσταση των έργων τους.

ΘΕΩΡΙΑ NORD

Η θεωρία της μετάφρασης Nord, που αναπτύχθηκε από τους Gideon Toury και Juliane House, επικεντρώνεται στην ανάλυση των μεταφραστικών στρατηγικών με βάση τη συστημική-λειτουργική γλωσσολογία. Τονίζει τη σημασία της συνεκτίμησης διαφόρων παραγόντων που επηρεάζουν τη μετάφραση, όπως οι πολιτιστικές, κοινωνικοπολιτικές και πραγματολογικές πτυχές. Στα κείμενα που παρέχονται, το πρώτο είναι μια αφήγηση σχετικά με μια συζήτηση δύο φίλων που συζητούν τα ερωτικά τους προβλήματα. Το δεύτερο είναι πρωτοπρόσωπη αφήγηση για μια γυναίκα που αναλογίζεται τη ζωή και τις σχέσεις της. Το τελευταίο είναι ένα απόσπασμα που συζητά την πολυπλοκότητα της ανθρώπινης αλληλεπίδρασης και του ρομαντισμού χρησιμοποιώντας αναφορές στη ταινία «Καζαμπλάνκα». Προκειμένου να αναλύσουμε αυτά τα κείμενα σύμφωνα με τη θεωρία Nord, χρειάζεται να εξετάσουμε ορισμένα στοιχεία. Για παράδειγμα, όσον αφορά τις πολιτιστικές αναφορές, η μετάφραση θα πρέπει να διασφαλίζει ότι οι πολιτιστικές αναφορές μεταφέρονται με ακρίβεια στο κοινό στόχο. Αυτό περιλαμβάνει ιδιωματικές εκφράσεις, κοινωνικά έθιμα και αναφορές που αφορούν ειδικά τη γερμανική κουλτούρα. Όσον αφορά την πραγματολογική ισοδυναμία, είναι σημαντικό να διατηρηθεί το ρεαλιστικό νόημα και η πρόθεση του αρχικού κειμένου στη μετάφραση. Αυτό περιλαμβάνει την αποτύπωση των συναισθημάτων, των προθέσεων και των αποχρώσεων του αρχικού κειμένου. Επιπρόσθετα, όσον αφορά την

λειτουργική ισοδυναμία, κατά την οποία η μετάφραση θα πρέπει να εξυπηρετεί ίδια επικοινωνιακή λειτουργία με το αρχικό κείμενο. Είτε πρόκειται για την αφήγηση μιας ιστορίας, είτε για την έκφραση προσωπικών προβληματισμών, είτε για την συζήτηση κοινωνικών κανόνων, η μετάφραση θα πρέπει να επιτυγχάνει παρόμοιους επικοινωνιακούς στόχους. Χρειάζεται ακόμα και η στρατηγική μετάφρασης, όπου η Nord προτείνει διάφορες μεταφραστικές στρατηγικές με βάση τη λειτουργία και τον σκοπό της μετάφρασης. Σε αυτές συμπεριλαμβάνονται στρατηγικές όπως η μετάφραση ντοκουμέντων, η εργαλειακή μετάφραση και η μετάφραση προσανατολισμένη στον στόχο, μεταξύ άλλων. Τέλος, υπάρχουν ορισμένες νόρμες και συμβάσεις, σύμφωνα με τις οποίες οι μεταφράσεις πρέπει να τηρούν τις γλωσσικές νόρμες και συμβάσεις που επικρατούν στη γλώσσα και τον πολιτισμό-στόχο. Αυτό διασφαλίζει την αναγνωσιμότητα και την αποδοχή από τον κοινό-στόχο. Η εφαρμογή της θεωρίας Nord σε αυτά τα κείμενα θα περιλάμβανε την ανάλυση του πόσο αποτελεσματικά οι μεταφράσεις αποτυπώνουν τις πολιτισμικές αποχρώσεις, τα πραγματολογικά νοήματα και τις επικοινωνιακές λειτουργίες των πρωτότυπων γερμανικών κειμένων. Θα εξέταζε επίσης τις επιλεγμένες μεταφραστικές στρατηγικές και τον αντίκτυπό τους στην επίτευξη ισοδυναμίας μεταξύ των κειμένων πηγής και στόχου. Εφαρμόζοντας τις αρχές της θεωρίας της μετάφρασης Nord, εμείς οι μεταφραστές μπορούμε να παράγουμε ένα κείμενο-στόχο που επικοινωνεί αποτελεσματικά τα θέματα και τα συναισθήματα του πρωτοτύπου, ενώ παράλληλα ανταποκρίνεται στο πολιτισμικό πλαίσιο και τις προσδοκίες του κοινού-στόχου.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΝΔΟΓΛΩΣΣΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΩΓΛΩΣΣΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Lerne lachen ohne zu weinen

Περιγράφει την συνομιλία δύο φίλων, που συναντιούνται τυχαία και μοιράζονται τις προσωπικές τους ανησυχίες και ανασφάλειες, κυρίως σχετικά με τις σχέσεις και τα επαγγελματικά θέματα. Το κείμενο αναδεικνύει την θλίψη και την ανασφάλεια που νιώθουν οι χαρακτήρες, ενώ παράλληλα περιγράφει ειρωνικά την κατάσταση που αντιμετωπίζουν. Πιο συγκεκριμένα, ως ενδογλωσσικά χαρακτηριστικά, εμφανίζονται η χρήση διαλόγων μεταξύ των χαρακτήρων, που αναδεικνύουν τα συναισθήματά τους και τις προσωπικές τους σχέσεις, η χρήση λεπτομερών περιγραφών του

περιβάλλοντος, όπως η περιγραφή της περιοχής, η χρήση γλωσσικών εκφράσεων και ιδιωτισμών, όπως “schnieft“, “krächzt“, “zerbröseln“, και τέλος η περιγραφή των συναισθημάτων και των σκέψεων των χαρακτήρων, που αποκαλύπτει την εσωτερική τους κατάσταση και τις ενστικτώδεις αντανακλάσεις τους.

Mondscheintarif

Παρουσιάζει τις εσωτερικές σκέψεις της πρωταγωνίστριας, μιας γυναίκας στα τριάντα της, που αντιμετωπίζει την αναμονή για ένα τηλεφώνημα από έναν άνδρα. Η Κόρα Χούμπς αναλύει τις σχέσεις μεταξύ των ανδρών και των γυναικών, εστιάζοντας στον τρόπο με τον οποίο οι άνδρες αντιμετωπίζουν την αναμονή σε αντίθεση με τις γυναίκες. Εδώ τα ενδογλωσσικά στοιχεία νοούνται ως εξής. Για παράδειγμα, υπάρχει η χρήση γλωσσικών και προσωπικών αναφορών, όπως “ich“, “meine“, “mir“, που δημιουργούν μια προσωπική σύνδεση με τον αναγνώστη. Υπάρχει, ακόμη, η χρήση γλωσσικών εκφράσεων και ιδιωτισμών, όπως “Gute Güte!“, προσδίδοντας χρώμα και αυθεντικότητα στο κείμενο, και τέλος υπάρχει η περιγραφή συναισθημάτων και σκέψεων της πρωταγωνίστριας.

Τα δύο κείμενα περιγράφουν τις συναισθηματικές και ψυχολογικές ανησυχίες των χαρακτήρων τους, καθώς αναζητούν λύσεις στα προβλήματα της καθημερινής τους ζωής. Και τα δύο κείμενα αναδεικνύουν την ανθρώπινη ανάγκη για συναισθηματική υποστήριξη και επιβεβαιώνουν την πολυπλοκότητα των σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων. Για παράδειγμα, όσον αφορά το πρώτο κείμενο, τα εξωγλωσσικά χαρακτηριστικά σχετίζονται με τις περιγραφές της πόλης και του περιβάλλοντος των χαρακτήρων που δημιουργούν μια εικόνα του Βερολίνου και της ατμόσφαιράς του. Σχετίζονται επίσης με τις παρατηρήσεις των χαρακτήρων όσον αφορά τις κοινωνικές συνθήκες και τάσεις, όπως οι αναφορές στις σχέσεις και τις κοινωνικές προσδοκίες. Τέλος, η χρήση γλωσσικών εκφράσεων και ιδιωτισμών αναφερόμενων στον πολιτισμό της γερμανόφωνης κοινότητας και η αναφορά σε τοπικά στοιχεία, όπως η σιδηροδρομική γραμμή U8, αποτελούν εμφανή εξωγλωσσικά στοιχεία μέσα στο κείμενο. Επιπρόσθετα, ένα άλλο εξίσου σημαντικό εξωγλωσσικό στοιχείο που εντοπίζεται στο κείμενο είναι η βερολινέζικη διάλεκτος. Για παράδειγμα, “na UdK“ αντί για “an der Udk“, χρήση της αργκό του Βερολίνου και συντομογραφιών, όπως “vaticken“ αντί για wir ticken, “ditt“ αντί για das και “wa“ αντί για wir, η χρήση ορισμένων βερολινέζικων ιδιωτισμών και εκφράσεων, όπως “Is ja eklig“ και “Is

der neue heiße Scheiß!”, όπου έχει γίνει περικοπή του ρήματος sein στο γ’ ενικό πρόσωπο (ist), καθώς και χρήση συγκεκριμένων τοπωνυμίων του Βερολίνου, όπως “Weserstraße” και “Berghain“, όπου το πρώτο αναφέρεται στον δρόμο όπου υπάρχουν διάφορα μαγαζιά για εξόδους, φαγητό, και το δεύτερο αναφέρεται στη νυχτερινή διασκέδαση, και τέλος η τυπική βερολινέζικη προφορά, όπως η χρήση του “ne“ αντί για “eine“ και η χρήση του “tschuldigung“ αντί για “Entschuldigung“. Ακόμη, η λέξη "Panoptikum" στο κείμενο αναφέρεται μεταφορικά και περιγράφει μια κατάσταση στην οποία όλα τα δυσάρεστα ή τραγικά γεγονότα είναι ορατά και συγκεντρωμένα σε έναν χώρο, όπως στην "U8", την γραμμή του μετρό που αναφέρουν οι χαρακτήρες. Η λέξη προέρχεται από την έννοια του "πανόπτη" (panopticon), ενός συστήματος επιτήρησης όπου όλα είναι συνεχώς ορατά. Εδώ, χρησιμοποιείται με ειρωνικό τρόπο για να δώσει έμφαση στην αίσθηση ότι οι άνθρωποι στην πόλη βιώνουν συνεχώς τον πόνο και τη θλίψη, σαν να είναι θεατές σε ένα θέατρο δυστυχίας.

Παράλληλα, στο δεύτερο κείμενο, τα εξωγλωσσικά στοιχεία που εντοπίζονται είναι η χρήση λεπτομερών περιγραφών και παραδειγμάτων, όπως η περιγραφή των ποδιών της πρωταγωνίστριας και η αναφορά σε παραδείγματα από την καθημερινή ζωή, που προσθέτουν ρεαλισμό στην αφήγηση, οι αναφορές σε παραδοσιακές γυναικείες ανησυχίες και στερεότυπα, όπως η ανησυχία για την εμφάνιση και η αναμονή πάνω από το τηλέφωνο για τυχόν κλήση από κάποιον άνδρα, και τέλος, η χρήση γλωσσικών εκφράσεων που αντανakλούν τη γερμανική κουλτούρα και τον τρόπο ζωής, όπως οι αναφορές σε εφημερίδες και τηλεοπτικά προγράμματα.

Ein Mann

Αποτελεί μια διήγηση, η οποία ακολουθεί τον εσωτερικό μονόλογο μιας γυναίκας που αντιμετωπίζει την πίεση της κοινωνίας να βρει έναν άνδρα πριν περάσει τα τριάντα, ενώ ταυτόχρονα αναρωτιέται εάν πραγματικά επιθυμεί μια σχέση. Η διήγηση αυτή αναδεικνύει τις πιέσεις που ασκούνται στις γυναίκες από την κοινωνία και τις αντιφάσεις που αντιμετωπίζουν όσον αφορά τις προσδοκίες τους στον τομέα των σχέσεων και των επαγγελματικών επιτυχιών. Ως ενδογλωσσικά στοιχεία, παρουσιάζονται η χρήση προσωπικών αναφορών, όπως “ich“, “mir“, δημιουργώντας μια προσωπική σύνδεση με το κοινό, η αναλυτική περιγραφή των σκέψεων της

πρωταγωνίστριας, που δείχνει μια ειλικρινή εικόνα του εσωτερικού της κόσμου, και η χρήση χιούμορ και σαρκασμού για να αντιμετωπιστούν τα θέματα της μοναξιάς και της αναζήτησης συντρόφου.

Ακόμη, η επιλογή της φράσης "να μην καρφωθούμε" αντί του "καμουφλάρισμα" αποδίδει πιο άμεσα τον ανεπίσημο χαρακτήρα της αφήγησης, διατηρώντας τον καθημερινό και οικείο τόνο. Στο πρωτότυπο κείμενο, η λέξη "Tarnung" ("καμουφλάρισμα") υποδηλώνει την ανάγκη της πρωταγωνίστριας να κρύψει τις πραγματικές της προθέσεις, και η ελληνική φράση "να μην καρφωθούμε" το εκφράζει αυτό με πιο άμεσο και καθημερινό ύφος.

Τέλος, η χρήση του ρήματος "καταβροχθίζουν" (σ.σ. wie sie energisch ihre Linzer Torten ... in sich hineinschaufeln) επιτείνει το χιουμοριστικό και σαρκαστικό ύφος της διήγησης. Μέσω αυτής της υπερβολικής περιγραφής της συμπεριφοράς των ηλικιωμένων γυναικών, η πρωταγωνίστρια υπογραμμίζει την αντίθεση ανάμεσα στη δική της κατάσταση και την "πλήρωση" που φαίνεται να έχουν επιτύχει αυτές οι γυναίκες, οι οποίες έχουν επιβιώσει των συζύγων τους. Η λέξη αποδίδει μια εικόνα έντονης επιθυμίας και ανάγκης, δημιουργώντας ταυτόχρονα έναν υπαινιγμό για τις συναισθηματικές και υπαρξιακές ελλείψεις της ίδιας.

Spiel's nicht noch einmal, Sam!

Πρόκειται για ένα δοκίμιο ή μια σκέψη που παρουσιάζει διάφορες παρατηρήσεις σχετικά με τις προσπάθειες γνωριμίας με νέους ανθρώπους και την αναζήτηση σχέσεων. Η συγγραφέας αναφέρει τη σημασία της κινηματογραφικής γεύσης κάποιου ως έναν τρόπο για να κατανοήσει κάποιος τις προτιμήσεις του και την προσωπικότητά του, ενώ παραθέτει επίσης διάφορες στρατηγικές για την προσέγγιση και τη γνωριμία με νέους ανθρώπους, υπογραμμίζοντας την σημασία του να είναι κανείς αυθεντικός και να μην δείχνει απελπισία. Εδώ τα ενδογλωσσικά στοιχεία ανταποκρίνονται με την χρήση του πρώτου ενικού προσώπου (ich) και του πρώτου πληθυντικού προσώπου (wir), δημιουργώντας μια προσωπική σύνδεση με τους αναγνώστες, με την χρήση χιούμορ και σαρκασμού για να αντιμετωπιστούν τα θέματα της διαπροσωπικής επαφής και της σχέσης με τους άλλους, και με την κριτική των κοινωνικών προσδοκιών και στερεοτύπων, όπως η αξιολόγηση των ανθρώπων βάσει των βιβλίων που διαβάζουν.

Τα δύο αυτά κείμενα περιλαμβάνουν συνολικά δυο διαφορετικές προσεγγίσεις σε θέματα σχέσεων και γνωριμιών. Το πρώτο περιγράφει τις πιέσεις που ασκούνται στις γυναίκες από την κοινωνία για να βρουν έναν σύντροφο, ενώ ταυτόχρονα αμφισβητούν την ανάγκη για μια σχέση. Το δεύτερο παρουσιάζει μια πιο χιουμοριστική προσέγγιση στο ίδιο θέμα, παραθέτοντας συμβουλές για τη γνωριμία με νέους ανθρώπους μέσω της κοινής αγάπης για τον κινηματογράφο. Και τα δύο κείμενα αναδεικνύουν την σημασία της επικοινωνίας και της αυθεντικότητας με τους άλλους. Για παράδειγμα, όσον αφορά το πρώτο κείμενο, τα εξωγλωσσικά χαρακτηριστικά συναντώνται μέσα από την αναφορά σε παγκόσμιες θεματικές, όπως η αναζήτηση ενός συντρόφου και η πίεση της κοινωνίας για την εύρεση ενός συντρόφου σε συγκεκριμένη ηλικία, μέσα από τη κριτική στάση έναντι των κοινωνικών προσδοκιών και των παραδοσιακών ρόλων των φύλων, και τέλος, μέσα από την αναφορά αφενός σε διεθνή πόλη, δηλαδή τη Νέα Υόρκη, και αφετέρου σε κουλτούρες και συνήθειες διαφόρων χωρών, όπως η Γερμανία. Παράλληλα, στο δεύτερο κείμενο συναντώνται μέσα από την αναφορά σε διεθνείς κουλτούρες και πρακτικές, όπως η αμερικανική κουλτούρα του ραντεβού και η αναφορά σε διάσημες ταινίες, μέσα από την χρήση αγγλικών φράσεων και αποσπασμάτων από ταινίες ("Here's looking at you, kid"), που προσθέτει έναν διεθνή και πολυποίκιλο τόνο στο κείμενο, και τέλος, μέσα από την αναφορά σε διάσημες ταινίες και χαρακτήρες του κινηματογράφου, προσδίδοντας μια εικόνα του πολιτισμικού υποβάθρου και των αναφορών της συγγραφέα.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΠΗΓΗΣ

Το βιβλίο "Was reimt sich auf Wochenende? Prosecco! Heitere Geschichten" είναι μια συλλογή από χιουμοριστικές ιστορίες που εξερευνά τις καθημερινές περιπέτειες και τις μικρές απολαύσεις της ζωής. Ο τίτλος προτείνει μια ευχάριστη και παιχνιδιάρικη προσέγγιση στη ζωή, με αναφορές στο αγαπημένο ιταλικό κρασί, το Prosecco, που συνδυάζεται με τα σαββατοκύριακα και τις διασκεδαστικές στιγμές. Η θεματική του βιβλίου επικεντρώνεται στις ευχάριστες και αστείες ιστορίες που σχετίζονται με την καθημερινότητα, τις σχέσεις, τις φιλίες και τις εξόδους, με μια ιδιαίτερη έμφαση στη διασκέδαση και την απόλαυση. Οι αναγνώστες μπορούν να

αναμένουν ελαφρές, ευχάριστες αφηγήσεις που θα τους κάνουν να γελάσουν και να αναπολήσουν όμορφες στιγμές από τη δική τους ζωή.

Ύφος

- Χιουμοριστικό: Το ύφος είναι ελαφρύ και παιχνιδιάρικο, με έντονη χρήση χιούμορ και ειρωνείας.
- Αναγνωρίσιμο: Ο τόνος είναι φιλικός και προσιτός, κάνοντάς το ιδανικό για ευρεία αναγνωσιμότητα.
- Σαρκασμός: Συχνά χρησιμοποιείται για να αναδείξει κωμικές καταστάσεις ή κοινωνικά φαινόμενα.

Δομή

- Σύντομες Ιστορίες: Το κείμενο αποτελείται από αυτοτελείς αφηγήσεις, οι οποίες μπορεί να έχουν διαφορετικούς χαρακτήρες και καταστάσεις.
- Καθαρή και Απλή Δομή: Οι ιστορίες είναι δομημένες με σαφή αρχή, μέση και τέλος, διευκολύνοντας την κατανόηση.
- Διαρκής Ροή: Οι ιστορίες συχνά διαδέχονται η μία την άλλη, δημιουργώντας μια ροή που κρατά τον αναγνώστη αφοσιωμένο.

Γλώσσα

- Απλή και Καθημερινή: Χρησιμοποιείται καθημερινή γλώσσα που είναι κατανοητή σε όλους.
- Εικόνες και Μεταφορές: Ενδέχεται να περιλαμβάνει ζωντανές εικόνες και μεταφορές για να αναδείξει τα συναισθήματα και τις καταστάσεις.
- Διάλογοι/Μονόλογοι: Συχνά υπάρχουν διάλογοι και μονόλογοι που προσθέτουν ζωντάνια και ρεαλισμό στις αφηγήσεις

ΒΕΡΟΛΙΝΕΖΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ

Το κείμενο "Lerne lachen ohne zu lachen" περιέχει κάποιες λέξεις και φράσεις που ανήκουν στη βερολινέζικη διάλεκτο, η οποία χαρακτηρίζεται από χαλαρή γλώσσα, αργκό, και ιδιαίτερη προφορά. Παρακάτω αναφέρονται μερικά στοιχεία της βερολινέζικης διαλέκτου που εμφανίζονται:

1. »Is ja eklig« - Αντί για το επίσημο "Es ist ja eklig", στη βερολινέζικη διάλεκτο χρησιμοποιείται το «Is», που παραλείπει το αρχικό γράμμα "E".

2. »'tschuldigung« - Αντί για το "Entschuldigung", έχουμε την πιο χαλαρή μορφή "’tschuldigung", που είναι πολύ χαρακτηριστική της απλοποίησης της ομιλίας.
 3. »Ja«, sage ich. - Το «Ja» εδώ, ενώ δεν είναι βερολινέζικη αποκλειστικά λέξη, με τον τρόπο που χρησιμοποιείται αντανάκλα τον χαρακτηριστικό αδιάφορο ή συμφωνητικό τόνο της διάλεκτου.
 4. »Is egal« - Ακολουθεί το ίδιο μοτίβο με το «Is ja eklig», παραλείποντας το "Es".
 5. »Ditt vaticken wa im Berghain als neue Designerdroge!« - Το «Ditt» αντί για "Das", και η χρήση του "wa" αντί για το "wir", είναι πολύ χαρακτηριστικά της βερολινέζικης διαλέκτου.
 6. »Kannste zerbröseln und rauchen« - Η χρήση του «Kannste» αντί για το «Kannst du», δείχνει το χαλαρό ύφος της γλώσσας και την προφορική συντομία που απαντάται συχνά στο Βερολίνο.
 7. »Is der neue heiße Scheiß!«, sagt der eine. - «Scheiß» χρησιμοποιείται εδώ με τρόπο που δείχνει την αργκό και την υπερβολή για κάτι που είναι "πολύ cool".
- Η βερολινέζικη διάλεκτος σε αυτό το κείμενο προσδίδει έναν ρεαλιστικό τόνο, αντικατοπτρίζοντας τον τρόπο που οι άνθρωποι στην πόλη επικοινωνούν στην καθημερινότητά τους, με χιούμορ, αμεσότητα, και μια τάση προς την απομυθοποίηση. Στο συγκεκριμένο απόσπασμα, αυτός ο τρόπος ομιλίας προσθέτει στη σκηνή μια αυθεντική και ανεπιτήδευτη ατμόσφαιρα.

ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΣΕ «BERGHAIN», «LABSKAUS» ΚΑΙ «DEFA»

Το "Berghain" είναι ένα θρυλικό και εξαιρετικά γνωστό νυχτερινός κλαμπ στο Βερολίνο, το οποίο έχει αποκτήσει μια σχεδόν μυθική φήμη στην παγκόσμια μουσική και κλαμπ σκηνή. Βρίσκεται σε ένα πρώην εργοστάσιο ηλεκτρικής ενέργειας και είναι διάσημο για τη techno μουσική του, το αυστηρό και μυστηριώδες face control στην είσοδο, και τη φιλελεύθερη, underground ατμόσφαιρά του.

Μερικά χαρακτηριστικά του Berghain:

1. Μουσική: Το Berghain είναι γνωστό κυρίως για τη μουσική techno, και συγκεκριμένα για τον εξαιρετικό ήχο του. Ο ήχος του θεωρείται ένας από τους καλύτερους στον κόσμο, χάρη στο ηχοσύστημα υψηλής ποιότητας και την αρχιτεκτονική του χώρου.

2. Αυστηρή Πόρτα: Η είσοδος στο Berghain δεν είναι εύκολη υπόθεση. Ο διάσημος πορτιέρης του, Sven Marquardt, και η υπόλοιπη ομάδα επιλέγουν προσεκτικά ποιους θα αφήσουν να περάσουν. Η διαδικασία επιλογής είναι ασαφής, και οι επισκέπτες συχνά απορρίπτονται χωρίς προφανή λόγο. Αυτό προσδίδει στο Berghain ένα μυστήριο που αυξάνει τη δημοτικότητά του.

3. Ατμόσφαιρα: Το κλαμπ χαρακτηρίζεται από μια φιλελεύθερη και μη καταπιεστική πολιτική, επιτρέποντας στους επισκέπτες να νιώθουν ελεύθεροι και να εκφράζονται όπως επιθυμούν. Υπάρχουν συγκεκριμένες περιοχές στο κλαμπ που είναι πιο σκοτεινές και προσφέρουν μεγαλύτερη ιδιωτικότητα, ενώ η πολιτική της απαγόρευσης φωτογραφιών συμβάλλει στο να διατηρηθεί η διακριτικότητα και η ελευθερία του χώρου.

4. Λειτουργία: Το Berghain είναι γνωστό για τα πολύωρα πάρτι του, τα οποία συχνά ξεκινούν το Σάββατο το βράδυ και συνεχίζονται μέχρι τη Δευτέρα το πρωί. Αυτή η διαρκής διάρκεια του πάρτι είναι κάτι που το κάνει ιδιαίτερα ελκυστικό για τους λάτρεις της techno και της rave κουλτούρας.

5. Panorama Bar: Μέρος του Berghain είναι το Panorama Bar, ένας χώρος με πιο house μουσική, προσφέροντας μια εναλλακτική από τη σκληρή techno της κύριας αίθουσας. Το Panorama Bar έχει επίσης μεγάλα παράθυρα που αφήνουν να μπει το φως της ημέρας, κάτι που δημιουργεί μια μοναδική ατμόσφαιρα το πρωί.

Το Berghain έχει γίνει σύμβολο της underground κουλτούρας του Βερολίνου και θεωρείται ένα από τα καλύτερα κλαμπ του κόσμου. Για πολλούς, είναι μια εμπειρία που αξίζει να ζήσουν τουλάχιστον μία φορά, ενώ για άλλους αποτελεί μια πύλη για εξερεύνηση της ηλεκτρονικής μουσικής κουλτούρας και της ελευθερίας της έκφρασης.

Το Labskaus είναι ένα παραδοσιακό πιάτο της βόρειας Γερμανίας, και συγκεκριμένα από την περιοχή της Βρέμης, του Αμβούργου και της βόρειας ακτής, συμπεριλαμβανομένων των παραλίων της Βαλτικής και της Βόρειας Θάλασσας. Είναι γνωστό ως ένα γεύμα που συνδέεται στενά με τους ναυτικούς, λόγω των υλικών που μπορούν να διατηρηθούν για μεγάλες περιόδους κατά τις μακρινές πλεύσεις.

Συστατικά και Παρασκευή:

Το Labskaus παρασκευάζεται με τα εξής βασικά υλικά:

1. Πατάτες: Βραστές και πολτοποιημένες.

2. Κορν μπιφ (Corned Beef): Κρέας που είναι ήδη επεξεργασμένο και αλατισμένο, το οποίο ταιριάζει στην έντονη γεύση του πιάτου.
3. Κρεμμύδια: Τηγανισμένα για να δώσουν άρωμα.
4. Παντζάρια (κόκκινα τεύτλα): Τα οποία δίνουν στο πιάτο το χαρακτηριστικό ροζ χρώμα.
5. Σκουμπρί ή ρέγγα: Συχνά σε μορφή φιλέτου, συνήθως μαριναρισμένο ή αλατισμένο, και σερβίρεται μαζί ή πάνω από το Labskaus.

Το Labskaus έχει ιστορία που συνδέεται με τους ναυτικούς του 19ου αιώνα. Τα υλικά που περιλαμβάνει ήταν εύκολα να διατηρηθούν στα πλοία για μεγάλα ταξίδια, και το πιάτο παρείχε ένα πλούσιο γεύμα με πρωτεΐνες και θερμίδες που χρειαζόταν το πλήρωμα. Επίσης, τα συστατικά όπως το κορν μπιφ και οι πατάτες μπορούσαν να αποθηκευτούν για καιρό χωρίς να χαλάσουν.

Το Labskaus έχει έντονη και αλμυρή γεύση λόγω του κρέατος και των παντζαριών. Το πιάτο συχνά διχάζει όσους το δοκιμάζουν, καθώς η εμφάνισή του δεν είναι ελκυστική (έχει μια μορφή ροζ πουρέ), αλλά για τους λάτρεις της παραδοσιακής κουζίνας της βόρειας Γερμανίας αποτελεί μία νόστιμη και γεμάτη αναμνήσεις εμπειρία.

Σήμερα το Labskaus είναι ένα φαγητό που σερβίρεται συχνά σε παραδοσιακές ταβέρνες (Gaststätten) στις παράκτιες περιοχές της Γερμανίας, και συμβολίζει την κουλτούρα και την παράδοση των ναυτικών.

DEFA (Deutsche Film-Aktiengesellschaft) ήταν η κρατική κινηματογραφική εταιρεία της Ανατολικής Γερμανίας και παρήγαγε πολλά ντοκιμαντέρ, μεταξύ άλλων και για τη φύση και τα ζώα. Υπάρχουν αρκετά ντοκιμαντέρ της DEFA που αφορούν ζώα, αλλά ένα ιδιαίτερα γνωστό που εστιάζει σε ζώα ζωολογικού κήπου είναι το «Tierpark-Filme».

Αυτά τα ντοκιμαντέρ είχαν στόχο να παρουσιάσουν τη ζωή των ζώων στους ζωολογικούς κήπους και συχνά προβάλλονταν για να ενημερώσουν και να ψυχαγωγήσουν το κοινό, ειδικά τα παιδιά. Χαρακτηρίζονταν από την προσοχή στη λεπτομέρεια και την αγάπη για τη φύση και την επιστήμη, δίνοντας μια εκπαιδευτική και διασκεδαστική ματιά στη ζωή των ζώων.

Τα ντοκιμαντέρ της DEFA για ζωολογικούς κήπους προβάλλονταν και σε σχολεία ή εκπαιδευτικά πλαίσια, καθώς είχαν και έναν εκπαιδευτικό σκοπό – να εξοικειώσουν το κοινό με τα άγρια ζώα και τις ανάγκες τους. Οι ταινίες αυτές ήταν γνωστές για την

προσιτή παρουσίαση περίπλοκων θεμάτων και τη χρήση της κινηματογραφικής τεχνολογίας για την προβολή της συμπεριφοράς των ζώων.

ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Αρχικά, πραγματοποιήθηκε επανειλημμένη προσεκτική ανάγνωση των πρωτότυπων κειμένων στα γερμανικά, με στόχο την ανάλυση των εξωγλωσσικών και ενδογλωσσικών χαρακτηριστικών τους. Επιδιώχθηκε να διερευνηθούν η γλώσσα, το ύφος, τα εκφραστικά μέσα των συγγραφέων και τα πολιτισμικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στα κείμενα. Πιο συγκεκριμένα, το κείμενο “Lerne lachen ohne zu weinen” έχει έναν ανεπίσημο, χαλαρό τόνο, η γλώσσα είναι καθομιλουμένη και γεμάτη εκφράσεις, χρησιμοποιούνται λογοπαίγνια που αντικατοπτρίζουν τον καθημερινό λόγο, το περιβάλλον και η πλοκή του κειμένου διαδραματίζονται σε πόλη, και τέλος πολιτιστικά στοιχεία, όπως τοπωνύμια, τοπικά έθιμα και κοινωνική δυναμική ενσωματώνονται στους διαλόγους και τις περιγραφές του κειμένου. Το κείμενο “Mondscheintarif” έχει ένα ενδοσκοπικό ύφος γεμάτο με αυτοκριτική και χιούμορ, η γλώσσα είναι ελαφρώς πιο επίσημη από το προηγούμενο κείμενο, υπάρχει μια σαφής αφηγηματική προοπτική που αντανακλά τις σκέψεις και τις εμπειρίες ενός μόνο ατόμου, περιέχει πολιτισμικές αναφορές σε καθημερινές καταστάσεις και τρόπους ζωής που χαρακτηρίζουν το αστικό περιβάλλον, ιδίως την ζωή στη Νέα Υόρκη, και τέλος υπάρχει μια ειρωνική ματιά στα κλισέ και τις κοινωνικές νόρμες που σχετίζονται με τις σχέσεις και την εργένικη ζωή. Στο κείμενο “Ein Mann“ το ύφος είναι αυτοσαρκαστικό και οδηγεί σε μια σκοτεινή, σχεδόν μελαγχολική αίσθηση, η γλώσσα είναι καθημερινή και άμεση, με την αφηγήτρια να μιλά ανοιχτά για τις σκέψεις και τις ανησυχίες της, και τέλος τα πολιτισμικά στοιχεία που αναφέρονται σχετίζονται με τη ζωή στη Νέα Υόρκη και την σύγκριση με την ευρωπαϊκή κουλτούρα. Το τελευταίο κείμενο “Spiel’s nicht noch einmal, Sam“ είναι πιο ποιητικό και μεταφορικό, η γλώσσα είναι καθημερινή αλλά με πιο φιλοσοφική προσέγγιση στο θέμα των σχέσεων και συχνά χρησιμοποιεί μεταφορές και παροιμίες, το ύφος είναι πιο αφηγηματικό και συνάμα παιχνιδιάρικο, καθώς οι αναφορές σε ταινίες και λογοτεχνικά έργα, οι οποίες αποτελούν πολιτισμικά στοιχεία, προσθέτουν μια διασκεδαστική πινελιά.

Λαμβάνοντας υπόψη τη σύνθεση των κειμένων, τα οποία περιλαμβάνουν στοιχεία λογοτεχνίας και σάτιρας, πραγματοποιήθηκε συνδυασμός οικειοποιητικής και ξενοποιητικής μετάφρασης. Επικεντρώθηκε ιδιαίτερα στη διατήρηση των πολιτισμικών στοιχείων των πρωτότυπων κειμένων, που θεωρήθηκαν βασικά για την ταυτότητά τους. Επιπλέον, η μετάφραση αποσκοπούσε στην αναδημιουργία του ύφους των πρωτοτύπων και των φωνών των συγγραφέων στη γλώσσα- στόχο. Κατά τη διαδικασία της μετάφρασης, αναλύθηκαν διάφορες προσεγγίσεις και υιοθετήθηκε κυρίως η ερμηνευτική κίνηση που περιγράφεται από τον Steiner. Κατά την διάρκεια της εξαγωγής νοήματος και της ενσωμάτωσης στον πολιτισμό- στόχο, προσεγγίστηκαν ερμηνευτικά τα κείμενα με γνώμονα τόσο των συγγραφέων όσο και το ελληνόφωνο αναγνωστικό κοινό. Τέλος, τα μεταφράσματα επεξεργάστηκαν σε αντιπαραβολή με τα πρωτότυπα, προκειμένου να αντισταθμιστούν ανισορροπίες. Η διαδικασία, όπως περιγράφεται, διαμορφώθηκε ως πολυδιάστατη ανάμεσα σε δύο γλώσσες και πολιτισμούς, και ως κυκλική και στοχαστική ως προς τις μεταφραστικές επιλογές.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Λαμβάνοντας υπόψιν τα σχόλια που διατυπώθηκαν στη λογοτεχνική μεταφραστική ανάλυση, φαίνεται ότι, παρόλο που υπάρχουν διαφορές μεταξύ των μεταφράσεων σε ορισμένα σημεία, αυτό οφείλεται στη διαφορετική γλωσσική και πολιτισμική συμπεριφορά που εκφράζεται μέσω των γλωσσικών επιλογών. Κάθε γλώσσα και κάθε πολιτισμός έχει τα δικά του ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και αυτά εκδηλώνονται στις μεταφράσεις. Ο μεταφραστής λογοτεχνικών κειμένων οφείλει να διατηρεί την αρχική αίσθηση και ουσία του κειμένου, προσαρμόζοντας τη μετάφραση στη νέα γλωσσική και πολιτισμική πραγματικότητα. Αυτό μπορεί να περιλαμβάνει την προσθήκη περαιτέρω ερμηνειών ή προσαρμογές στη δομή και το ύφος του κειμένου, πάντα με γνώμονα τον σεβασμό προς το πρωτότυπο έργο και την πρόθεση της κάθε συγγραφέα. Από τη μελέτη αυτή προέκυψε μια εποικοδομητική διαδικασία, η οποία διευρύνει τις γνώσεις και την εξειδίκευση στον τομέα της λογοτεχνικής μετάφρασης. Η ανάλυση αυτή αποδεικνύει τη σημασία της μελέτης των πολιτισμών και των λογοτεχνικών έργων, καθώς επιτρέπει την καλύτερη κατανόηση και απόδοση της ποικιλίας πολιτισμικών εκφράσεων.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ-ΙΣΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΟΦΩΝΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

“Γυναικεία Λογοτεχνία: Ζήτημα Εξοικείωσης.” αθηNEA, February 17, 2022.

https://a8inea.com/allagioptisgynaikelialogotexnia/?cli_action=1678724962.987.

“Κήλη (Ρήξη) Μεσοσπονδυλίου Δίσκου - Δισκοκήλη.” Κ. Σταραντζής, April 5, 2023.

<https://www.starantzis.com/ti-einai-i-kili-mesospondyliou-diskou/>.

Τίνα Μανδηλαρά 2.2.2018 | 13:40, ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΙΟ, The Lifo Team, Living_in_a_material_world, Προσωρινώς ο, and Caravan. “Οι Πενήντα Αποχρώσεις Του Ροζ: Ας Μιλήσουμε, Επιτέλους, Για Τη Γυναικεία Λογοτεχνία!:: LIFO.” LiFO.gr, February 2, 2018.

<https://www.lifo.gr/culture/vivlio/oi-peninta-apohroseis-toy-roz-milisoy-me-epiteloys-gia-ti-gynaikeia-logotehnia>.

“Τι Στο Καλό Είναι Γυναικεία Λογοτεχνία;” Limassol Today, August 21, 2022.
<https://limassoltoday.com.cy/stiles/ta-anthi-tou-kakou/ti-sto-kalo-einai-gynaikeia-logotechni/>.

Freeminds. “Πρότυπα Και... ‘Γυναικεία Λογοτεχνία.’” Freeminds.gr, March 17, 2022.
https://www.freeminds.gr/gunaikeia_logotexnia/.

Κυριακή Χρυσομάλλη–Henrich: σχέσεις γερμανικής και ... Accessed February 12, 2024.
<https://www.oanagnostis.gr/κυριακή-χρυσομάλλη-henrich-σχέσεις-γερμαν>.

“Φύλο Και Λογοτεχνία.” Fylopedia. Accessed February 12, 2024.
http://www.fylopedia.uoa.gr/index.php/%CE%A6%CF%8D%CE%BB%CE%BF_%CE%BA%CE%B1%CE%B9_%CE%BB%CE%BF%CE%B3%CE%BF%CF%84%CE%B5%CF%87%CE%BD%CE%AF%CE%B1.

ΞΕΝΟΦΩΝΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

.“." Encyclopedia of the New American Nation. . Encyclopedia.Com. 7 Feb. 2024 .”

Encyclopedia.com, February 12, 2024.

<https://www.encyclopedia.com/history/encyclopedias-almanacs-transcripts-and-maps/womens-literature>.

“Doris Dörrie.” DLD News, August 1, 2023. <https://dldnews.com/speakers/doris-dorrie/>.

“Ildikó von Kürthy: Lebenslauf, Bücher Und Rezensionen Bei Lovelybooks.”

LovelyBooks. Accessed February 12, 2024.

<https://www.lovelybooks.de/autor/Ildik%C3%B3-von-K%C3%BCrthy/>.

“Katinka Buddenkotte: Lebenslauf, Bücher Und Rezensionen Bei Lovelybooks.”

LovelyBooks. Accessed February 12, 2024.

<https://www.lovelybooks.de/autor/Katinka-Buddenkotte/>.

“Wörterbuch Berlinisch P-Z.” Souvenir Berlin Spreetaufe - zur Startseite. Accessed February 12, 2024. <https://www.spreetaufe.de/berlinerisch-berliner-jargon/woerterbuch-berlinisch-p-z/>.

27.04.2022 - 18:02 Uhr von Rosanna Tadic, 27.04.2022 - 18:02 Uhr, and von Rosanna Tadic. “Die Weserstraße in Neukölln: 12 Tipps von Brunch Bis Kiezkultur.” tipBerlin, May 4, 2022. <https://www.tip-berlin.de/stadtleben/weserstrasse-tipps/>.

- Antoine Berman (1942–1991) “translation and the trials ... Accessed February 12, 2024.
<http://www.unesco.uj.edu.pl/documents/2205554/33980917/BERMAN,%20ANTOINE.pdf>.
- Butler, E. M. (2012). *The Tyranny of Greece over Germany: A study of the influence exercised by Greek art and poetry over the great German writers of the eighteenth, nineteenth and twentieth centuries*. Cambridge University Press.
- Coavoux, Sophie. “Genre, Savoir, Pouvoir. Repenser l’historiographie Littéraire Néo-H...” L’Atelier du Centre de recherches historiques. Revue électronique du CRH, December 1, 2022. <https://journals.openedition.org/acrh/26449>.
- Confino, A. (2017). *Germany as a culture of remembrance: Promises and limits of writing history*. UNC Press Books.
- Della Rossa, D. M. (2005). Making Women’s History Public in Nineteenth-Century Germany: The Role of Biography in the Women’s Periodical Press. *Lifewriting Annual: Biographical and Autobiographical Studies*, 1(1).
- Deutschlandfunk.de. “Die Autorin Katinka Buddenkotte - Betreutes Trinken Gegen Die Schwerkraft.” Deutschlandfunk. Accessed February 12, 2024.
<https://www.deutschlandfunk.de/die-autorin-katinka-buddenkotte-betreutes-trinken-gegen-die-100.html>.
- Deutschlandfunk.de. “Literatur von Frauen - Nachzählen Macht Benachteiligung Sichtbar.” Deutschlandfunk. Accessed February 12, 2024.
<https://www.deutschlandfunk.de/literatur-von-frauen-nachzaehlen-macht-benachteiligung-100.html>.
- Dr. med. Theodoros-Theodoridis-PIXELHAUS® Internet Services -
<http://www.pixelhaus.de>. Diagnose Bandscheibenschaden. Accessed February 12, 2024. <https://www.dr-theodoridis.de/patienteninfo/bandscheibe/diagnose-bandscheibenschaden.php>.

- Fayzullaeva, U., & Parmonova, N. (2021). The evolution of female writers in the 20th century: from the late 19th century towards 21st century. *Mental Enlightenment Scientific-Methodological Journal*, 75-83.
- Fortmann, P. (2013). Romanticism's Old German as Stepping-Stone to Goethe's World Literature. *Goethe Yearbook*, 20(1), 247-263.
- Howell, S. (2015). The evolution of female writers: An exploration of their issues and concerns from the 19th century to today. *University of Hawaii at Hilo HOHONU*, 13.
- Kelly, L., Burton, S., & Regan, L. (2013). Researching women's lives or studying women's oppression? Reflections on what constitutes feminist research. In *Researching women's lives from a feminist perspective* (pp. 27-48). Routledge.
- Kitsi-Mitakou, K., & Misiou, V. (2020). Classicising the woman question in nineteenth-century Greece. In *Classicising Crisis* (pp. 90-108). Routledge.
- Leastreisand, and Leastreisand. Lea Streisand. Accessed February 12, 2024. <https://leastreisand.de/>.
- Lorde, A. (2021). Age, race, class, and sex: Women redefining difference. In *Campus wars* (pp. 191-198). Routledge.
- Mellor, A. K. (2001). Were Women Writers' Romantics"? *MLQ: Modern Language Quarterly*, 62(4), 393-405.
- Miskic, Danijela. "Universität Innsbruck." Pöder - Geschichte der Frauenliteratur – Universität Innsbruck, March 30, 2006. https://www.uibk.ac.at/leopoldine/gender-studies/lehre_studium/wahlfachstudiengang/populaeres/poeder.html.
- Rivera, Adrienne. "The History and Importance of Women's Literature." Our Blog, April 13, 2020. <https://blog.bookstellyouwhy.com/the-history-and-importance-of-womens-literature>.

Schinninger. "Frauenliteratur." GRIN, August 31, 2001.

<https://www.grin.com/document/104318>.

Tojiboyeva, D. S. K., & Akmalxonov, S. (2024). Women-writers in english literature. *Academic research in educational sciences*, 5(CSPU Conference 1 Part 2), 719-724.

Von Tanja Raich. "'frauen Literatur': Männer, Männer Und Nochmals Männer." ZEIT ONLINE, March 1, 2022.
https://www.zeit.de/kultur/2022-03/frauen-literatur-nicole-seifert-misogynie-literaturkritik?utm_referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F.

Women in literature - A literary overview. Accessed February 12, 2024.

<https://victorianweb.org/gender/womlitov.html>.

Zink, D. (2019). German Studies: The Romantic Era. *The Year's Work in Modern Language Studies*, 79(1), 555-564.

Zitzlsperger, U. (2023). German Studies: Literature, 1880–1945. *The Year's Work in Modern Language Studies*, 83(1), 543-556.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΛΕΞΙΚΑ

Digitales Wörterbuch der deutschen Sprache - DWDS. Ανακτήθηκε από:

<https://www.dwds.de/>

Duden. Ανακτήθηκε από: <https://www.duden.de/>

Linguee. Deutsch- Griechisch Wörterbuch. Ανακτήθηκε από:

<https://www.linguee.de/deutsch-griechisch>

Pons Wörterbuch. Ανακτήθηκε από:

<https://de.pons.com/%C3%BCbersetzung?q=&in=&l=de&lf=de&rt=el&qnac=>

